

Đà Lạt - Sài Gòn một chuyến đi về

Thái-Vinh CN17



Đã vè quê rồi mà lúc nào cũng đeo dính như
hồi còn ở bên Lào khiến nàng bức mình:

- Sao anh không xuống Sài Gòn chơi với bạn?

Nghe nhắc đi Sài Gòn một mình, tôi ngao
ngán thở dài:

- Bạn bè nay đều đã thành đại gia phải lo vất
vả đồ mồ hôi làm giàu thêm; đâu có ai ngu ở
không chơi với mình!

- Nhưng anh đã có hẹn họp bạn cuối năm mà?

- Thị chờ đến ngày đó lấy xe xuống gặp nhau
vài tiếng đồng hồ rồi quay về nhà, có phải khoẻ
hơn không?

Nghe tôi nói đi Sài Gòn về Đà Lạt trong một
ngày, Mẹ Đẹp (Ma Belle Mère) của tôi khuyên,
"Xe chạy ban đêm qua đèo thường bị lật; con nên
nghi lại Sài Gòn một đêm!"

Tôi vâng dạ cho Mẹ Đẹp an tâm; nhưng nhất
định lúc trở về sẽ đi chuyến xe đêm cho mát mẻ.
Tài xế của các hãng tắc xi và xe khách ở Đà Lạt
đều quen mặt Bố Mẹ Đẹp của tôi; nhưng lúc này
ông bà thường chọn đi xe của hãng Phương Trang
có phòng bán vé và chờ xe tại 11A Lê Quý Đôn

ở Đà Lạt và 272 Đề Thám ở khu Tây Ba Lô, Sài
Gòn. Giá vé một vòng cho xe khách (loại xe 45
ghế) khoảng từ 80 tới 120 ngàn đồng. Cứ mỗi giờ
đều có một chuyến. Khách được đón đưa tận nhà
rất tiện lợi. Tôi mua vé trước một ngày lấy ghế
hàng đầu ngồi gần tài xế phụ để tâm sự, lại dễ
ngắm quang cảnh dọc đường, và tránh bị các cô
say xe ói dính vào áo vướng nợ. Sáng hôm đi,
trong lúc cả nhà còn an giấc, tôi dậy sớm xuống
đứng trước cổng nhà chờ chuyến xe 6 giờ. Chợ
Mỹ Thành bên kia đường đã đông khách. Cô hàng
bán trái vú sữa ngó thấy liền nở nụ cười rất duyên
dáng; nhưng lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi không
sang chợ mua quà sáng như thường lệ!

"Sài Gòn - Đà Lạt bao xa?

Ba trăm cây số đường qua núi rừng"

Vận tốc trung bình xe khách chạy 40Km/
giờ (25 dặm/giờ); nên hành trình ba trăm cây số
(187.5 dặm) ngắn ngủi ấy, thêm 30 phút nghỉ ăn
trưa, tổng cộng dài 8 tiếng lê thê! Tôi hẹn Nghĩa
đến đón ở khu Đề Thám khoảng 2 giờ chiều; rồi
cho dạo chơi Sài Gòn một vòng trước khi họp bạn
lúc 6 giờ tại nhà hàng VƯỜN PHỐ số 2A đường

Phan Đình Giót, Phường 2 Quận Tân Bình.

Tại phòng chờ xe có cà phê, trái cây, mứt gừng, và nước lọc cung cấp miễn phí; thêm gian hàng di động do một phụ nữ đèo giò bắp luộc còn bốc hơi nóng trên xe đạp. Đó là một trong bốn món đặc thù của Đà Lạt mà mỗi buổi tối chúng tôi đều làm một vòng thê dục đi bộ từ nhà ra khu Hoà Bình coi Chợ Đêm bán hàng rao, rồi thường thức Bắp luộc, Chè hé, Đậu hủ, và Cà phê Tùng trước khi ngủ. Mọi hôm đi với nàng 5 ngàn mua được 3 trái bắp; lần này 5 ngàn chỉ được 2 trái!

Người ngồi ghé bên cạnh tôi dáng chừng là một phụ nữ Hồi Giáo che kín mặt, đội mũ rộng vành, đeo găng tay, đang gay cấn nhỏ to không ngừng qua điện thoại di động như không hề biết có tôi ngồi bên cạnh. Ngó lại phía sau, thấy xe khá đông khách; trong đó có 4 người ngoại quốc.

Quốc Lộ 20 dài 230 Km nối liền Đà Lạt với Ngã Ba Dầu Giây thuộc tỉnh Đồng Nai. Rồi từ Ngã Ba Dầu Giây quẹo mặt nhập vào Quốc Lộ 1 về Sài Gòn. Khoảng 30 Km đầu, từ đèo Prenn đến phi trường Liên Khương được xây khá đẹp khác hẵn chặn đường còn lại chật hẹp, vách chằng chịt, và chí chít ổ voi khiến xe cộ chạy lách tránh rất nguy hiểm. Tôi bắt chuyện với tài xế:

- Ai xây đoạn đường này đẹp thế?

Tài xế chính và tài xế phụ rất trẻ trung và dễ chịu với khách hàng:

- Đó là công trình xây dựng của Quân Đội.

- Sao không cho họ xây tiếp gọn luôn?

- Xí! Còn tiền đâu nữa mà xây!

- Thị thu phí tiền đường?

- Thu nhiều rồi; lại phải nộp mãi lộ cho Cảnh Sát Giao Thông mỗi ngày. Thu thêm nữa, dân chúng và các hãng xe còn gì ăn?

Tôi đang loay hoay bấm máy chụp hình lia lịa bỗng nghe tiếng hỏi nhỏ nhẹ:

- Chụp nhiều không sợ hết phim, hả chú?

Người phụ nữ Hồi Giáo ngồi bên cạnh đã bỏ khăn ló ra bộ mặt học trò non choet của trường Bùi Thị Xuân làm tôi phì cười:

- Máy không có phim; chụp thả giàn! Coi kia,

ông kia làm gì mà chở 1 xe đầy chó đang chạy gấp rút vậy?

Cô bé lộ vẻ tức giận:

- Ông bắt trộm chó đem bán ra miền Bắc cho người ta ăn thịt đó chú!



Vừa lúc ấy xe chạy ngang qua bảng quảng cáo Các Món Nhậu Bình Dân: "Cầy Tơ, Thỏ, Dê...", tôi hỏi:

- Ở đây cũng biết nhậu món đó; tại sao phải đem bán ra tận miền ngoài?

Cô bé trả lời mù mờ:

- Con nghe nói ngoài đó thích ăn thịt chó hơn. Ăn không hết lại xuất khẩu sang Tàu!

Nhờ cái máy chụp hình mà Bé Hiền đã gợi chuyện, rồi thân mật xưng con gọi chú làm bạn đồng hành với tôi rất thú vị. Đó là cháu gái kết nghĩa thứ nhất của tôi trên chuyến xe khách Phương Trang. Hồi sau, tôi còn may mắn kết nghĩa thêm 2 cháu gái trẻ đẹp nữa!

Hai bên đường nhà cửa chen lấn mọc san sát. Trẻ em, người lớn, và chó gà chạy qua đường nhởn nhơ; lại còn trại bạt phơi hạt cà phê tràn lan làm con đường càng hẹp hơn. Tuy vậy, vẫn không che hết cảnh đẹp xanh tươi bát ngát trùng điệp của các đồi cà phê và đồi trà chung quanh miền rừng núi cao nguyên. Xe đang ngon trớn lượn quanh co trên đèo Bảo Lộc dài 10 Km thỉnh linh nghe tiếng nổ àm àm... Trước mắt chúng tôi là anh lính áo xanh đội nón cối đang vẫy lá cờ đỏ đi tới ra hiệu cho đoàn xe dừng lại. Trong trí tôi chợt hiện lên hình ảnh chuyến xe đò hồi 35 năm về trước lúc từ Đà Lạt trở lại Sài Gòn. Đoạn đường đèo

Bảo Lộc đang có giao tranh ác liệt làm xe cộ bị kẹt cứng. Cuối cùng tài xế xe của chúng tôi được hành khách đồng ý, quay đầu xe trở lại chạy qua ngã đèo Ngoạn Mục xuống Phan Rang. Lần ấy mồi tình "Huy Hiệu Kỹ Sư Công Nghệ" của tôi mới chớm nở, nhưng chưa kịp phát triển đã nhanh chóng chết yếu theo vận nước!

Sau khi tài xế phụ thu thập tin tức quay trở lại xe thông báo đó là mìn nổ thực hiện bởi toán thi công nâng cấp mở rộng đường phải kẹt lại trên đèo khoảng 2 tiếng đồng hồ, hành khách uể oải xuống xe tìm chỗ xả bầu tâm sự hay tim bóng mát ngồi trốn nóng. Bây giờ gần 12 giờ trưa, sức nóng trên đèo đã bắt đầu oi bức. Một xe vận tải chở đầy heo bực bội rục rịch kêu eng éc vang rùng. Bốn người khách ngoại quốc trong xe tôi là một cặp vợ chồng người Thụy Điển, một anh Mỹ Đen, và một cô gái tóc vàng rất cao đẹp. Tôi không thích làm quen với cô gái ấy vì tôi ghét con gái biết hút thuốc lá. Anh Mỹ Đen tên Van Dam nghe tôi nói chuyện với cặp vợ chồng người Thụy Điển cũng lại thân mật làm quen.

Tôi hỏi:

- Van Dam đi du lịch một mình à?

Anh buồn bã nói:

- Van Dam đi tìm con!

- Hả? Van Dam làm gì đã đủ tuổi tham chiến ở Việt Nam để có con rơi mà đi tìm?

- Gần 2 năm trước đây Van Dam làm quen với một cô gái Việt trên Internet và rủ nhau cùng làm ăn. Chưa làm ăn gì cả thì Van Dam đã có một đứa con gái với người ấy, lại hết tiền không giữ được con phải về Mỹ. Bây giờ trở lại muộn thay kiện thì luật sư đòi phải có 15 ngàn đô la! Người Việt Nam kỳ thị gọi Van Dam là Mỹ Đen!

- Họ gọi Van Dam là Mỹ Đen không phải ác ý đâu; nhưng họ gọi ta là Mỹ Vàng mới là điều mỉa mai!

- Anh giúp Van Dam một lời khuyên, được không?

- Dễ ợt hà! Hãy quên phứt mẹ con cô gái Việt ấy mà về Mỹ lấy vợ đẻ con lập tức!

Giữa bầu không khí núi rừng trầm mặc lúc ấy bỗng xuất hiện một người đàn bà bịt mặt đội nón lá, tay xách giỏ từ trong núi đi ra rao bán trái cây ướp nước cam thảo đựng trong gói ni lông. Rủi cho cặp vợ chồng người Thụy Điển tò mò cầm coi mà không mua mở hàng bị bà mắng:

- Đồ Tây hè tiện!

Tôi nghe chướng tai trả liền trả lời hộ:

- Họ không mua thì thôi; sao bà lại buông lời không đẹp như thế?

Bà vội vàng xách giỏ bước nhanh sang xe khác. Cô gái đứng bên cạnh nghe tôi nói mím cười lộ vẻ cảm tình. Đó là Bé Liên, cháu gái kết nghĩa thứ hai của tôi quê ở Bảo Lộc. Tôi hỏi một câu hết sức thân mật:

- Bé Liên còn đi học, hay đã sang ngang rồi?

Liên là gái Bắc không quen xưng con:

- Cháu đã đi làm; nhưng vẫn chưa có anh nào đế ý cháu hết, chú à!

- Bộ còn trai mù hết cả sao? Nếu gặp chàng trai nào đàng hoàng, chú giới thiệu được không?

- Cháu nghĩ việc ấy được, chú ạ!

Sau hai tiếng đồng hồ kẹt cứng trên đèo vừa được lưu thông trở lại, các xe gắn máy 2 bánh tranh nhau vọt lên trước tung khói bụi mù mịt. Xe lớn túc giận bấm còi loạn xì. Tất cả đều quên đang chạy trên bờ vực thẳm rất dễ bị lật xe! Coi kia, kia có miếu thờ Ba Cô bị rót xuống vực chết thảm rất linh thiêng; không ghé vào cầu nguyện thì phải bấm 3 tiếng còi, kéo Ba Cô giận! Qua khỏi đèo, thấy xe chạy gấp rút, tôi nhắc tài xế coi chừng chạy quá tốc độ; nhưng tài xế chính đã có tài xế phụ lo nhiệm vụ quan sát các ô phục kích của cảnh sát giao thông để anh tranh thủ chiều nay còn phải lái xe trở về Đà Lạt. Tôi tò mò hỏi:

- Sao anh không nghỉ, cho tài xế phụ lái giúp một đoạn?

- Nó đâu đã biết lái!

Ngoài nhiệm vụ canh chừng các ô phục kích, tài xế phụ phải lo bắt khách dọc đường để kiểm thêm tí tiền cà phê thuốc lá và nộp tiền mãi lộ cho cảnh sát giao thông là những hung thần đối

với tài xế của mọi loại xe. Rời tỉnh Lâm Đồng qua trạm thu phí Định Quán thuộc tỉnh Đồng Nai (trước 30-4-1975 là tỉnh Long Khánh). Để tránh nạn nhân viên ăn cắp tiền, quay bán vé và thu vé cách biệt nhau vài chục mét! Đến đây không còn thấy đồi núi. Cảnh sắc Nam Phần hiện lên rõ rệt với Làng Nổi trên sông La Ngà trông rất thơ mộng. Xe ngừng lại trạm nghỉ cho hành khách ăn uống và mua quà kỷ niệm. Tôi tìm rủ Van Dam ăn phở; nhưng đã thấy anh ta đứng gặm mấy trái bắp luộc ngon lành. Từ đó đến lúc xuống xe ở khu Tây Ba Lô, tôi không gặp lại Van Dam nữa. Đường từ đây vào Sài Gòn liên tục đông nghẹt người và xe cộ chạy hỗn loạn, nhưng tất cả đều lách tránh và nhường nhau một cách thầm lặng! Quang cảnh xô bồ và bụi bặm ngó thấy bắt chóng mặt. Dân chúng sống rất "vô tư" đâu cần Cảnh Sát Giao Thông làm gì, nhưng ngó chõ nào cũng thấy có người đứng gãi đầu gãi tai trước mấy ảnh! Tôi đang nín thở theo dõi một bộ hành tiến thoái lưỡng nan giữa lòng đường, bỗng nghe một giọng Mỹ kêu gấp rút muốn xuống ở Biên Hoà bèn nhắc lại cho tài xế chính nghe.

- Không được! Cảnh sát đang đứng đầy kia kia!

Rồi anh ra lệnh cho tài xế phụ:

- Mày coi chừng cảnh sát có phục kích ở góc đường kia không?
- Tấp vô được rồi đó!
- Trời! Cảnh Sát Giao Thông! Mày đui mắt hả, thằng khùng?

Tự nhiên tôi thấy thương anh tài xế chính vô hạn và thầm trách người khách Mỹ đòi xuống Biên Hoà! Nhưng người khách đó lại là cô gái tóc vàng hút thuốc lá liên tục trong lúc dừng chân trên đèo Bảo Lộc. Tôi vội hỏi:

- Hiền muội quê quán ở đâu?
- Nhà tiều muội ở Tempe, Arizona.
- Trời! Vậy mà nãy giờ ta làm lơ một người bạn láng giềng của Gilbert, thật bất kính! Mà hiền muội làm gì lang thang bên này?
- Tiều muội học ở ASU, ra trường đã 2 năm không tìm được việc làm. Một người bạn Việt

Nam học cùng lớp bèn rủ tiều muội sang Biên Hoà dạy tiếng Anh. Ngày nghỉ tiều muội thường lên Đà Lạt hóng mát. Tiều muội thích ở đây lăm; chắc là không về Mỹ nữa!

Cô gái Mỹ đã xuống xe; còn anh tài xế chính một mình thất thần chạy tới chiếc xe Jeep màu xanh lá cây gãi đầu gãi tai một hồi, rồi quay lại xe lấy ví tiền. Hành khách trong nước đã quá quen thuộc cảnh ấy; chỉ riêng tôi ái ngại hỏi:

- Họ không tha à?

- Tha mất 100 ngàn!

Nghĩa chờ tôi ở bến xe cho tới lúc Sài Gòn đã lên đèn, liền chở thẳng đến chỗ họp mặt cuối năm tại nhà hàng Vườn Phố. Mỗi năm hai lần các bạn học cùng lớp Kỹ Sư Công Nghệ khoá 17 của Trung Tâm Quốc Gia Kỹ Thuật Phú Thọ ở trong nước gặp nhau để nhậu nhẹt và nô cho đã tai. Tôi rất yêu hai bộ môn này, nên phải gắng gượng ngồi cười chịu trận và ngửi khói thuốc lá để ngắm những thằng bạn mới ngày nào còn là sinh viên hiền lành ngày thơ vô tội mà nay đã trở thành các đại gia say mê làm giàu không biết mệt mỏi; trong lúc kẻ được cho là may mắn như tôi chạy trước ra nước ngoài chỉ biết mê Hiking và Tennis.

Tan họp, Nghĩa rủ đi uống cà phê, nhưng chỉ có Hùng đồng ý; còn các bạn kia lấy cớ đã quá say xỉn xin kiếu. Hùng bắt tôi lên xe Mercedes loại chiến nhất Việt Nam có tài xế riêng phục vụ, chạy lách tránh dòng xe cộ hỗn độn nhất hành tinh này không thua gì tài xế xe gắn máy 2 bánh! Tôi ghé Phương Trang mua vé chuyến xe 11 giờ 30 trở về Đà Lạt, rồi ngồi quán cà phê tâm sự với Hùng và Nghĩa. Nghĩa là dân Đà Lạt chính gốc và là bạn tâm giao của tôi. Ngày ấy, chúng tôi đã hẹn nhau cùng xuống bến tàu; nhưng tôi đi thoát, còn Nghĩa kẹt lại bị bác Thủ Trưởng hàng xóm bắt rẽ. Chú rẽ bất đắc dĩ ấy ngày nay đã trở thành Giám Đốc Tổng Công Ty Phân Phối Xe Tải Hyundai Khu Vực Miền Nam!

Tôi không thân với Hùng. Kỳ thi cuối năm thứ nhất thấy vắng mặt Hùng, bạn bè rì tai báo tin Hùng hoạt động cho Cộng Sản bị bắt; nhưng sau đó được thả ra tù và cũng được thi lên lớp. Ngày 2 tháng 7 năm 1972 Nguyễn Thái Bình, một sinh

viên du học phản chiến Việt Nam từ Mỹ trở về tìm cách khống chế chuyến bay Pan-Am 841 chuyên hướng ra Hà Nội đã bị bắn chét 1 giờ trước khi đáp xuống Sài Gòn. Hùng kể lại, lúc ấy Hùng được chỉ định tìm cách giúp đỡ em trai của Nguyễn Thái Bình học cùng lớp. Thoạt đầu Hùng tưởng nhầm tôi là đối tượng cần được giúp đỡ; nhưng sau đó biết tôi không phải người miền Nam và đã bắt gặp cây thước tính của anh Nguyễn Thái Bình tặng em Nguyễn Trường Sanh, nên tôi hụt được Hùng chiếu cố. Tôi hỏi:

- Mày là đảng viên Cộng Sản?
- Không! Trước sau tao chỉ là người yêu nước!
- Hồi ấy tại sao mày không móc nối kéo tao vào hoạt động chống Mỹ để tao phải chạy theo bợ đít Mỹ?
- Việc bí mật trọng đại mà mày nói dồn choi à?

Đúng là việc bí mật mãi đến 35 năm sau coi trên Internet tôi mới biết Hùng là em ruột của nhà văn liệt sĩ Chu Cẩm Phong được Chủ tịch Nước Nguyễn Minh Triết phong tặng danh hiệu Anh Hùng Lực Lượng Vũ Trang Nhân Dân. Hùng hiện làm Giám đốc Công ty Xây Dựng và Thương Mại Đất Phương Nam. Tôi hỏi Hùng một câu trước khi chia tay:

- Tao đi từ Bắc xuống Nam thấy người miền Bắc xông xáo vào Nam làm ăn và nắm các chức vụ cao cấp không nói làm gì, mà ngay đến khóm trưởng và phường trưởng là những chức vụ nhỏ bé nhất cũng nắm hết. Tại sao không có người miền Nam ra Bắc làm được như thế?

Hùng trả lời một câu rất đáng suy gẫm:

- Mày không biết lịch sử Trung Hoa bắt đầu từ lưu vực sông Hoàng Hà rồi theo lẽ tự nhiên di cư dần xuống phía nam à?

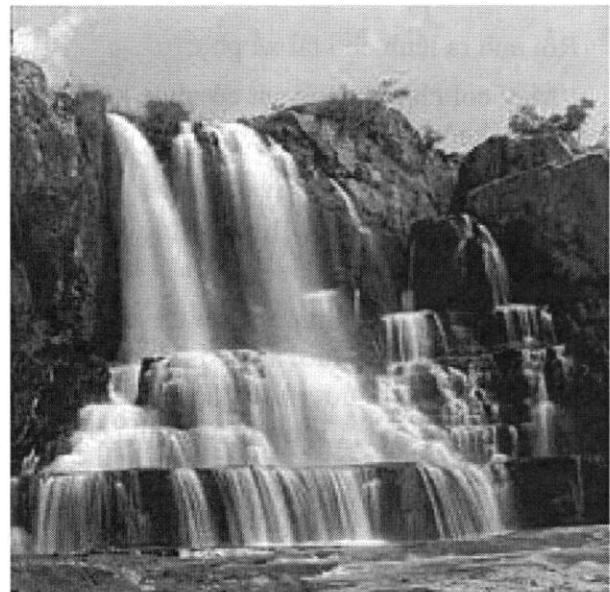
Chuyến xe trở về Đà Lạt đêm hôm ấy, tôi lại được ngồi bên cạnh cô cháu gái kết nghĩa thứ ba. Bé Bích người miền Nam rất đẹp và hiền lành. Bích từng xuất khẩu lao động 2 năm ở Nhật nên rất thân thiện và cởi mở; nhưng buồn một nỗi là các cô gái đẹp trời sinh thời nào và ở đâu cũng bị số vất vả về đường tình duyên!

- Bích lên Đà Lạt thăm bồ hả?
- Không có anh nào thương con hết, chú ơi!
- Thέ Noel lên đó làm chi cho buồn?
- Con lên thăm bạn gái; chó ở Sài Gòn còn buồn hơn!

Xe qua khỏi Biên Hòa xả tốc lực lao vùn vụt trong bóng đêm. Tôi nghĩ giờ này có lẽ mấy anh cảnh sát giao thông đã rút hết về nhà đang vui vẻ giao tiễn cho vợ thì chợt nghe Bích nói nhỏ, "Con sắp say xe rồi đó!"

Tôi chưa kịp hỏi xin tài xế vài túi ni lông thì cô bé đã lôi sẵn túi ói trong xách ra ọc ợ ói bụi và ói liên tục từ đó cho đến lúc qua đèo Bảo Lộc, rồi nằm bất động như cá chết đuối!

Hành trình Sài Gòn về Đà Lạt chỉ mất 5 tiếng đồng hồ. Bích hứa viết thư liên lạc với tôi, rồi lên xe ôm đi khuất. Coi đồng hồ mới 4 giờ sáng. Về nhà giờ này không ai mở cửa; tôi chợt nhớ nụ cười duyên dáng của cô hàng bán trái vú sữa trước nhà!



KỸ SƯ ĐIỆN...

THÚ KHÁC

VĨNH NGỘ

 Ông Ba Ri là dân Saigon, ra lập nghiệp ở Ô Cáp đã khá lâu. Ô Cáp là tên gọi đã Việt hoá của Cap Saint Jacques, sau có tên là Vũng Tàu, một bãi biển nghỉ mát nổi tiếng của miền Nam, ngày nào cũng có nhiều ông tây bà đầm ra phơi nắng, bơi lội và đùa nghịch đù đồn. Sau hiệp định đình chiến và chia đôi đất nước, bãi biển tuy không đông như hồi xưa nhưng không lúc nào thiếu vắng những cái bụng phệ nằm trên ghé bờ lắc lư theo nhịp thở và những thân hình béo tròn nung núc, tung khói mỡ rung chuyển theo nhịp bước chân hẵn dầu thật sâu trên bãi cát.

Ở cái thành phố Vũng Tàu hiền hoà này, vào những năm giữa thập niên 50, nhiều người biết ông Ba Ri vì ông là một người dân bản xứ nổi trội hơn đa số đồng bào lam lũ của mình. Nói là quen mặt biết tiếng, nhưng có lẽ, ít ai biết rõ về ông. Thân thế của ông Ba Ri là tập hợp nhiều chuyện “nghe nói” về ông mà thôi. Thói thường, càng nhiều điều xầm xì, khen chê, thì thiên hạ càng chú ý nhiều hơn. Nội cái tên của ông thôi, cũng đã làm cho nhiều người nể nang. Thoạt đầu, nghe gọi ông Ba Ri, người ta cứ tưởng là ông thứ ba, tên Ri. Lầm to rồi đây nhé. Không phải là cà ri hay gà ri đâu! Cái tên rặc nhà quê Nam bộ ấy không phải. Tên thật của ông là Paris, Đặng Paris. Thầy ký tòa Bồ đã xác nhận như thế thì phải tin chứ. Bà con nghĩ lại, thấy cũng đáng tin lắm. Nghe nói ông là kỹ sư, du học ở bên Tây. Nhìn ông Ba Ri thấy giống dân Tây chính công thật. Quanh năm, suốt tháng, lúc nào cũng thấy ông bảnh bao với quần soóc, áo thể thao, giày vớ trắng, nghĩa là trắng lốp

từ đầu xuống chân và nói chuyện với Tây nghe rôm rốp, y như là dân . . . Phú Lang Sa. Ông có mặt khắp nơi, nói chuyện niềm nở với mọi người không phân biệt sang hèn. Ông nói nhiều, thân thiện cởi mở, khi có ai hỏi về mình thì ông sẽ tùy đối tượng mà kể thôi. Thấy ông thường có mặt ở khách sạn người ta chỉ đoán ông là chủ hay quản lý của khách sạn, chứ không thấy làm ăn gì lấy tiền đâu trả dài ngày. Mang tên Tây hẳn hòi, ăn mặc như Tây chắc ông thích làm ra vẻ hay cũng có thể là người của mẫu quốc, chưa vội về xứ, còn nán ná ở lại vì công việc gì đó chẳng. Đây là lời đàm tiếu của những tên vô công rỗi nghề, có ý ganh tị. Dĩ nhiên, chỉ dám nói sau lưng ông mà thôi. Dư luận đầy ác ý này chưa kịp loan truyền rộng rãi đã tự nhiên xẹp xuống sau cái đêm đáng nhớ vì hành động chống Pháp thật anh hùng của me sù Paris. Thời đô hộ, thành phố Ô Cáp này do Pháp xây dựng để làm chỗ nghỉ ngơi, giải trí cho quan quyền cai trị, du khách và một số dân bản xứ giàu có. Vì thế, khi màn đêm buông xuống phố xá rực rỡ ánh đèn màu, quán rượu nhà hàng đông nghẹt khách vãng lai. Cái cảnh thủy binh Pháp say sưa ào ào phá phách, thậm chí có khi còn nổ súng bừa bãi ngoài phố, gần như xảy ra hàng đêm. Dân lành chỉ còn biết yên phận xa lánh và làm ngo. Sau này, phố đêm Vũng Tàu thỉnh thoảng vẫn còn vài anh thủy thủ tàu buôn say rượu, ôm cổ bá vai nhau vừa đi vừa hát hò vang cả đường phố.

Đêm hôm ấy, khi dân phố đang yên giấc bỗng nghe nhiều tiếng la hét vang trời. To tiếng nhất là một giọng chửi mắng bằng tiếng Pháp xen lẫn tiếng Việt. Nhiều người tò mò hé cửa sổ ra xem,

thấy ông Ba Ri đang vừa chửi vừa đấm đá một thằng Tây râu xồm. Buông thằng này, ông quay sang quai thằng khác một cú đấm té chuí mũi khi hắn lao về phía ông. Còn hai tên nữa, đang bò lê bò càng, cố đứng lên chân nam đá chân xiêu, đang chạy về hướng bên tàu. Khi trời chưa kịp sáng, ở quán cà phê bên xe, một địa điểm nổi lửa nấu nước sôi sớm nhất đã tụ tập nhiều người bàn tán xôn xao về cái tin sốt dẻo “Ông Ba Ri đánh bốn thằng Tây chạy lê lết hồi đêm qua”. Hả dạ quá xá! Vậy là ông Ba Ri “không có làm tay sai cho Pháp”. Hắn là ông ấy “có nghề” nên mới dám chơi tại Tây. Ông Ba Ri “anh hùng quá, đáng nể thiệt!” Mỗi người một câu, tuy ngôn ngữ mộc mạc bình dị nhưng ai cũng muốn bày tỏ sự thán phục và biểu dương. Không biết có được mấy người mục kích sự việc mà có nhiều lời kể sống động hết sức, nhất là khi mô tả những đường quyền có kèm theo tiếng gió rít, làm cho những người đang phù mỏ thổi cà phê đỏ ra dĩa cho mau nguội phải ngừng thổi, huýt gió phụ hoạ theo. Khi cuộc bàn luận đang bế tắc vì không ai biết nguyên cớ nào khiến ông Ba Ri ra tay thì Năm Chà, gác dan của khách sạn nơi bắt đầu “biển cổ”, xăm xăm đi tới. Vừa thấy bộ dạng khệnh khạng của Năm Chà, anh chủ quán cà phê đón đả xách chiếc ghế chạy ra: “Ngồi. Ngồi đây anh Năm. Làm cái xay chưng cho ám bụng rồi kể bà con nghe chuyện đánh Tây hồi đêm.” Năm Chà thủng thẳng ngồi xuống ghế, bắt đầu kể: “Anh Ba của tui coi vậy mà ngon lắm nghe bà con . . .” Mọi người chăm chú lắng nghe tin hấp dẫn do một nhân chứng đã có mặt tại hiện trường kể lại. Năm Chà, làm gác dan lâu năm cho khách sạn, là người Chà. Và nhưng nói tiếng Việt rất sôi, lâu lâu lại nhắc “anh Ba của tui” thế này thế nọ làm thính giả cười vui và chuyện kể thêm rôm rả. Đầu đuôi câu chuyện là: khoảng gần nửa đêm có bốn thằng Tây say rượu kéo vào khách sạn. Hai thằng sỉn “quắc cần câu” và hai thằng kia coi bộ cũng “ba ngù” rồi. Năm Chà bước theo hỏi, tui nó bảo muốn tìm gái. Dù được lịch sự mời đi ra nhưng hai thằng vẫn lớn tiếng chửi lại. Biết là to chuyện, Năm Chà vội chạy lên lầu gọi ông Ba

Ri xuống giải quyết. Hai thằng trò vừa xuống thì thấy cả bốn thằng đang giằng co và sờ mó cô thư ký đang ngồi ở quầy. Cả hai nhào tới cố lôi bốn thằng ra. Ba Ri chỉ vào mặt chúng dõng dạc nói: “*Tui bay đi khỏi chỗ này ngay. Nếu không tao đập chết!*” Một tên chửi thề, giơ nắm đấm chạy lại nhưng chưa kịp ra đòn đã bị một cú đá nhanh như chớp, ngã huych xuống đất như cái bị. Tên thứ hai trợn mắt, hai tay nắm thủ thắt như đang đánh bốc xông tới. Ba Ri phóng một ngọn cước, nhưng đó chỉ là hư chiêu. Chờ đổi phương khòng xuống đỡ, một quả đấm thôi sơn tung vào mặt làm hắn ngã ngửa xuống thềm cửa. Hoảng hồn vía vì đã đụng thử dữ, hai thằng say dùi hai tay sỉn bỏ chạy. Coi bộ còn tức, dù vừa bò vừa chạy hai thằng râu ria vẫn quay lại chửi rủa tục tĩu. Ông Ba Ri giận quá đuổi theo. Tiếp sau đó là những cú liên hoàn cước, những quả đấm trời giáng nện vào đầu mấy thằng Tây mất dạy. Bị một trận đòn chí tử, tui nó chạy lê lết, tìm đường về bến tàu.

Câu chuyện kể xong, mọi người vỗ tay và khen ngợi ông Ba Ri là tay chịu chơi thứ thiệt, dám đánh một lúc bốn thằng Tây chạy trối chết. Có một ông già lên tiếng hỏi: “Chú Năm làm việc cho khách sạn lâu rồi, chẳng hay có biết gốc gác của Ba Ri không? Ông là chủ hay làm công vậy?” Năm Chà trả lời ngay: “Khi tui xin việc thì anh Ba có ở đó rồi. Nghe nói anh người Saigon. Anh là chủ hay quản lý khách sạn tui cũng không rành, chỉ biết mỗi tháng anh phát lương cho tui rất đúng ngày.” Ngay cả một người làm việc ở khách sạn còn không biết gốc gác của ông Ba Ri thì ai biết nhiều hơn. Nhưng sau cái đêm ông dám đánh Tây ấy, hình như không mấy ai tò mò tìm hiểu gì thêm.

Khách sạn nằm kế bến xe lô, trên cùng một con đường lớn chạy ngang một nhà máy làm nước đá trước khi xuống bến tàu. Ông Ba Ri đến nhà máy nước đá này thường lắm. Đến vì công việc cũng có, khi nhà máy bận quá không kịp giao nước đá cho khách sạn ông phải đến lấy, nhưng thường là ghé chơi để chuyện trò với Dũng, làm thợ điện ở đây. Nhà máy nước đá này trước đây do một

người Pháp làm chủ, đã bán lại cho một người bạn là ông Thạch, người Bắc di cư, tốt nghiệp kỹ sư hàng hải ở Pháp. Kỹ sư Thạch làm việc ở Saigon, mua nhà máy nước đá này và để cho cụ Thiết, thân sinh của ông, trực tiếp trông coi. Cụ Thiết là một ông già tuổi ngoài lục tuần, dáng người mạnh khoẻ, thần thái còn tinh anh lắm. Từ ngày về tay chủ mới, nhà máy làm ăn phát đạt nhờ sự quảng giao và tài quản lý của cụ Thiết. Nhà máy hoạt động thêm giờ, mua thêm xe tải để giao nước đá cho đoàn tàu đánh cá ở Phước Hải, của người Bắc đã di cư nguyên một làng vào Nam. Giao nước đá cho chủ tàu ngay tại bến với nhiều ưu đãi về giá cả và cách thức trả tiền dễ dãi là do thiện ý của cụ Thiết muốn giúp đỡ đồng hương đang vất vả để tái lập cuộc sống trên quê hương mới. Nhà máy chạy ổn định, năng suất cao nhờ vào sự tích cực của Dũng, làm việc hết lòng như là một thành viên gia đình hơn là người làm công. Dũng đã từng làm thợ điện cho nhà máy điện Uông Bí trước khi di cư vào Nam. Dũng là cháu gọi cụ Thiết bằng bác, có vợ và một con trai 7 tuổi, gia đình làm nghề đánh cá ở Phước Hải. Cụ Thiết đã đài ngộ Dũng thật xứng đáng, được trú ngụ trong căn nhà nhỏ trong khuôn viên nhà máy, vợ của Dũng phụ trách nấu cơm cho nhân viên, được trả lương rất hậu. Ông Ba Ri và Dũng tuổi tác chênh lệch tính tình khác biệt nhưng tương đắc, có lẽ nhờ Dũng biết lắng nghe và không hay thắc mắc những điều kể lể, có khi ba hoa của ông bạn vong niên. Ông Ba Ri đã kể cho Dũng nghe ông là con một điền chủ ở Vĩnh Long, được cho đi du học ở Paris. Ông đã lấy bằng của trường kỹ sư điện Voltaire, có vợ đầm nhưng không có con. Hai người thôi nhau, ông về nước cưới vợ khác ở quê nhà. Không được bao lâu hôn nhân lại tan rã. Buồn đời, ông bỏ xứ ra Vũng Tàu làm ăn. Nhân một hôm, có kỹ sư Thạch ra nhà máy, khi dùng cơm chiều, Dũng vui miệng kể cho cụ Thiết và ông Thạch nghe và hỏi ông anh họ về trường Voltaire ở Paris. Ông Thạch cười bảo: “Khi học ở Paris, anh có biết trường này. Voltaire là một trường dạy nghề của tư nhân,

bằng cấp dễ lấy nên tiện lợi cho vương tôn công tử Việt Nam sang Paris vừa ăn chơi vừa học lấy bằng về nước cho oai.”

Một hôm, trời chưa sáng đã có người từ Phước Hải ra báo tin mẹ của Dũng đau nặng. Anh vội thu xếp công việc và bàn giao lại cho Phú, phụ thợ, rồi xin phép cụ Thiết đi ngay. Dũng rời nhà máy chưa được bao lâu thì băng tải chuyển nước đá ngừng chạy vì động cơ điện bị cháy. Bình thường, Phú sửa chữa được hầu hết những hư hỏng nhỏ, lần này thì bó tay. Cụ Thiết có việc về Saigon mấy ngày, vừa trở ra nhà máy hôm qua, dắt theo một cháu ngoại trai vừa nghỉ hè ra Vũng Tàu đón gió. Giờ này, ông cháu đang ăn sáng ngoài tiệm chua vè. Phú đi ra đi vào, lo lắng ra mặt vì máy hỏng nhằm thứ hai là ngày bận rộn nhất trong tuần, lại thêm vắng mặt Dũng. Cụ Thiết vừa về đến cổng đã có Phú chạy ra đón và báo cáo sự việc. Suy nghĩ một lát, cụ Thiết hỏi Phú: “Có hai người mình có thể nhờ cậy, thợ điện của nhà máy nước đá gần chợ và ông kỹ sư Ba Ri. Cháu thấy mình nên nhờ ai?” Phú đáp ngay: “Nhờ nhà máy khác, chưa chắc họ chịu giúp. Hay là để cháu đi mời Ông Ba Ri.” “Ư. Cháu chạy ngay đi. Cứ nói là bác mời ông Ba đến uống trà và có việc cần nhờ cậy cháu nhé!” Cụ Thiết vào văn phòng pha một ấm trà ngon chờ khách. Chờ hơn nửa giờ không thấy, tới phiên cụ Thiết ngồi đúng không yên. Đến trưa nay mà máy chưa chạy lại được thì khổ lắm. Các nơi trữ nước đá để bán lẻ không đáng lo, vì họ có thể mua đỡ từ nhà máy khác. Nghĩ tới đội thuyền đánh cá tối nay không ra khơi được vì không có nước đá, cụ bồn chồn lo lắng. Vừa thấy dạng ông Ba Ri xuất hiện ở cổng nhà máy, cụ Thiết vội chạy ra đón, mời vào văn phòng. Vừa châm trà mời khách xong, cụ vào đè ngay: “Ông đến giúp thật quá hoá quá. Dũng vừa mới đi Phước Hải thì băng tải nước đá bị cháy động cơ điện. Tôi thật bối rối, không biết làm sao, đánh phải phiền đến ông...” Ông Ba Ri đứng lên, vừa nói vừa giơ hai tay lên như phân bùa: “Phụ lòng tin cậy của cụ thật có lỗi. Rất tiếc là tôi không giúp được!” Cụ Thiết đứng lên theo,

hở vót vát một câu, giọng trầm xuống nghe thật buòn: “Tôi cứ ngờ việc thay động cơ chỉ là trò chơi đối với một kỹ sư điện, nên mới mạo muội nhờ đến ông”. Ông Ba Ri đứng tần ngần, tháo kính cận xuống lau chậm chạp, ngước mắt nhìn cụ Thiết, giọng ngập ngừng, rầu rĩ: “Xin lỗi... Tôi là kỹ sư điện... thứ khác.” Nói đến đó, ông bước vội ra ngoài và đi luôn không kịp chào từ giã ai cả.

Cụ Thiết ngồi xuống, cầm tách trà lên nhưng không uống, mắt nhìn ra cửa, đầu gật gù như đang suy tính điều gì đấy. Ngồi im lặng một hồi lâu, cụ đặt tách trà lên bàn, với tay lấy cuốn sổ và cây viết, đứng dậy đi xuống nhà máy. Cụ nói với Phú: “Không ai giúp được thì mình phải tự làm. Cháu xuống nhà kho mang một cái động cơ dự phòng lên đây.” Phú đứng yên mở to mắt nhìn cụ Thiết chăm chăm, muôn nói gì đấy nhưng lưỡng lự mãi không dám. Hiểu ý của Phú, cụ bảo: “Cháu đừng lo, cứ lấy động cơ mới lên đây cho bác.” Thấy cái động cơ vừa mang ra giống y như cái đang sử dụng, cụ Thiết có ngay một quyết định, vừa chỉ tay vào từng bộ phận vừa hỏi Phú: “Bây giờ, mình tháo cái khung lưới bọc an toàn này, lấy hai dây trân ra. Xong rồi, tháo luôn bánh xe kéo dây trân ở trực động cơ. Những việc này cháu làm được không?” Phú gật đầu. Cụ Thiết bảo: “Chờ bác đi tắt công tắc điện nhà máy cái đã. Cháu cho anh em đi làm dọn dẹp linh tinh để chờ máy chạy lại.” Cụ Thiết tắt điện xong, cẩn thận bỏ chìa khoá hộp công tắc vào túi, trở ra đã thấy Phú soạn đồ nghề sẵn sàng. Cháu ngoại của cụ Thiết vẫn đứng im lặng theo dõi từ đầu, lên tiếng hỏi nhỏ, giọng lo lắng: “Mình thay động cơ thật hả ông?” Ông cười, nhìn cháu: “Cháu cầm cuốn sổ và cây viết này, ông có việc nhờ cháu. Ông cháu ta làm được, không lo cháu à!” Thằng cháu cưng của ông năm nay 12 tuổi, tự trường sắp tới lên lớp đệ lục, luôn luôn xem ông Ngoại như một “thần tượng” vì việc gì ông cũng làm được đến nơi đến chốn, nhưng hôm nay chú bé thấy hồi hộp quá. Tuy còn bé, chú cũng đủ thông minh để thấy đây là việc làm cần đến sự chuyên môn. Cụ Thiết bảo Phú mở nắp

của hộp nối dây điện ra rồi bảo cháu ngoại: “Cháu vẽ cho ông một sơ đồ nối dây điện của động cơ này. Cháu nhìn kỹ đây, cháu vẽ chính xác, đánh số thứ tự cho mỗi cháu điện và ghi rõ sợi dây màu gì nối vào cháu số mấy.” Quay sang Phú, cụ vỗ vai: “Cháu bắt đầu công việc đi.” Phú hăm hở bắt tay vào việc, nhìn cụ già cười vui: “Bác thật tài tình, cháu lại học thêm được một điều hay. Làm thế này thì phải được thôi!” Tháo xong các thứ, cụ Thiết nói: “Bây giờ, cháu đặt động cơ mới vào vị trí, bắt bù loong chân cho cứng rồi nối dây điện theo đúng sơ đồ vừa vẽ. Bác sẽ cho chạy thử xem sao rồi hãy ráp lại mọi thứ cháu nhé!” Xong giai đoạn này, cụ mở công tắc chính, bảo Phú và thằng cháu bước ra xa rồi đích thân bấm nút cho máy chạy. Trục động cơ quay vút, êm á, không có gì xảy ra cả. Tự nãy giờ, chú bé nín thở đứng nhìn, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm trông thật tội nghiệp. Phú vui mừng, vừa nhảy tung tung vừa hô to: “Máy sửa được rồi, bà con ơi!” Thằng cháu chạy lại ôm chặt lấy ông ngoại không nói gì cả. Chờ ngắt điện xong, Phú gọi thêm vài người vào phụ để hoàn tất công việc cho nhanh.

Nhà máy hoạt động trở lại. Người và xe ra vào nhộn nhịp như mọi ngày. Sáng sớm hôm sau Dũng đã có mặt trước khi máy chạy. Sau khi nghe Phú kể chuyện, Dũng chạy lên văn phòng. Cụ Thiết đang uống trà, thấy Dũng vào hỏi ngay: “Mẹ cháu thế nào?” “Mẹ cháu đỡ nhiều rồi bác ạ! Hôm qua, cháu có mời được bác sĩ đến tận nhà. Mẹ cháu bị thương hàn, chích thuốc xong đến chiều thấy đỡ. Sáng nay, cháu bắt chuyến xe sớm nhất ra đây.” Cụ Thiết kể cho Dũng nghe “biến cố” lúc anh vắng mặt. Dũng nói: “Cháu xin bái phục. Lão Ba Ri là kỹ sư điện... thứ khác. Còn bác đáng gọi là kỹ sư bách khoa... thứ thiệt!”

Hai bác cháu sánh vai đi xuống nhà máy, vừa đi vừa nói chuyện, Dũng cười vang nghe thật vui.

VĨNH NGỌ

Sự Khác Biệt giữa VN và Nước Ngoài (NN)

Ở VN: Người nghèo ăn rau, người giàu ăn thịt.

Ở NN: Ngược lại.

VN: Người nghèo ở trên núi, vùng xa thành phố,

NN: Ngược lại.

VN: Người nghèo đeo nữ trang giả, người giàu đeo đồ thiệt.

NN: Ngược lại.

NN: Lady first!

VN: Ngược lại.

VN Đàn bà rửa chén,

NN: Ngược lại.

VN Vợ ở nhà giữ con cho chồng đi chơi với bạn bè,

NN: Ngược lại.

VN Nhiều người chết vì thiếu ăn,

NN: Nhiều người chết vì ăn nhiều.

NN: Xe hơi có thể gắn bảng "Tôi không thích ông tổng thống", cảnh sát chẳng buồn ngó.

VN: Mới nghĩ tới đã sợ bị tù!

NN: Vào dịp lễ, chợ đại hạ giá thực phẩm, làm thiện, giúp dân nghèo cùng vui.

VN: tăng máy chém nâng giá, làm dân nghèo càng buồn thêm!

VN: Bà xã là "giám đốc" kiêm luôn "nhân viên kế toán".

NN: Vợ chồng 50-50, tiền ai nấy giữ.

VN, Gặp con nít hàng xóm: được ẵm, bồng, hôn, nựng,

NN: Không nên đụng chạm, lặng quạng: ủ - tờ như chơi!

VN: Hỏi tuổi phụ nữ không sao,

NN: Coi chừng bị rượt.

VN Có thể mặc đồ bộ ra đường,
NN chỉ mặc đồ bộ lúc ngủ.

VN Đôi bạn cùng giống có thể nắm tay bát bộ,
NN Chỉ khi nào là "bồ bịch".

NN Bác sĩ sợ bệnh nhân thưa, có thể bị cấm hành nghề và bị tù.

VN Bệnh nhân sợ BS.

NN Ăn chậm, đi lẹ, hôn công khai, té lén.

VN: Ăn lẹ, đi chậm, hôn lén, té công khai!

VN: Họp bàn thi tranh luận, họp xong thì thông nhất ý kiến, lúc triển khai thi nhất trí.

VN: Họp bàn thi nhất trí, họp xong bắt đầu tranh luận, lúc triển khai thi mỗi người một ý!

VN : "Dân giàu, Nước mạnh!"

NN: "Nước mạnh, Dân giàu!"

VN : Đảng cử, dân bầu, cho nên lúc nào cũng đắc cử trên 90%.

NN: Tự do ứng cử, không cần qua Đảng, cho nên chỉ cần trên 50% là đắc cử!

VN : Không có thất nghiệp vì có đi làm đâu mà thất nghiệp, hoặc có thống kê đâu mà biết!

NN: Có thất nghiệp vì được lãnh bảo hiểm và có thống kê.

VN : Chính phủ trung ương, địa phương, quân đội, công an đều làm kinh tế, thương mại.

NN: Tuyệt đối cấm để không được lợi dụng quyền hành.

VN : XHCN nhưng an sinh xã hội không có,

NN: Không có XHCN nhưng an sinh xã hội trên tất cả các nước XHCN.

Phỏng từ Net

THƯ GỬI BẠN:

CÁI “DECK” NHÀ TÔI

Nguyễn Giụ Hùng CN9

Các anh thân,

Sáng sớm nay, khi tỉnh dậy, công việc đầu tiên tôi phải nghĩ tới là cọ sạch cái “deck” gỗ sau nhà.

Bước ra vườn, trời hôm nay đẹp quá. Thời tiết San Jose đang đổi sang lành lạnh, cái lành lạnh của mùa thu. Nhìn quanh vườn, chẳng thấy thu đâu, chẳng thấy lá vàng bay mà tôi chỉ thấy cỏ hàng xóm, cái cỏ già đét cuối ngõ, đang vén quần, trốn mẹ, nhảy hàng rào, dáo dác tìm tôi.

Nhắc đến cỏ hàng xóm này, tôi như chợt nghĩ tới một điều gì, một điều có liên quan đến cái deck nhà tôi. Tôi xin cố nhớ để kể các anh nghe:

Một hôm đẹp trời, không phải cái đẹp của mùa thu với lá vàng rực rỡ mà là cái đẹp “nóng và bong” của mùa hè oi bức. Tôi cong lưng mài cái deck sau nhà với chiếc máy mài (sander) vừa mua với giá 49.99 đô la ở Home Depot.

Dưới cái nắng gay gắt, nhiệt độ trèm trèm 100 độ F, tôi cứ phải cong lưng mài riết, mài và sơn cái deck cho kịp theo lời vợ dặn. Tôi còn nhớ, hôm đó, khi tôi đang mài deck thì “kính koong”. Tiếng chuông ngoài cửa vừa dứt thì đã nghe thấy những bước chân nặng nề bước vào nhà, hai quan ngại (bạn đồng niên) hàng xóm đang lom khom sang choi. Tôi định buông chiếc máy mài vào tiếp hai ngài thì hai ngài đã vội xua tay:

- Tiếp tục làm! Tiếp tục làm.

Tôi còn dở tay, người đầy những bụi gỗ nên dành để hai ngài ngồi chơi với nhau. Hai ngài “selfserve” nước uống lẫn “enjoy” TV với trận đấu bóng đá.

Tôi lại tiếp tục cong lưng và cong lưng làm việc dưới cái nắng thiêu người.

Chợt một ngài bước ra deck, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống cái deck, nói một chữ duy nhất:

- “Đéch”!

rồi lảng lặng quay vào.

Tôi hiểu ý ngài là muốn ra một đề tài cho tôi để viết bài gửi đến anh em trong làng, ngoài ngõ khu mình. Tôi “déch” hiểu ý ngài, “déch” tiếng Việt hay “deck” tiếng Mỹ đây. Cả hai phát âm đều là “déch” cả. Ngài khó hiểu như đức Phật, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất mà phán:

Thiên thượng thiên hạ,

Duy ngã độc tôn

Sinh tử vô lượng

U kim tận hỉ.

(Tôi hiểu nôm na và rất lờ mờ là: Trên trời, dưới đất. Tất cả do tâm tạo ra.

Vì cái làm có trên có dưới nên mới lọt vòng sinh tử mãi mãi. Và vì biết được như vậy nên từ nay trở đi ta vui sướng vô cùng)

“Déch” tiếng Việt thì quả thật đây là một tiếng thuộc ngôn ngữ, một thứ ngôn ngữ bắt cứ thẳng Tây nào học tiếng Việt cũng phải “học máu mòm”. “Déch” là một trong những chữ có chức năng thật đa dạng làm sao! Nó đa dạng như *tiếng cười* của dân ta vậy. Déch còn là một từ ngữ có tính ngoại giao, có tính văn hoá của *ngôn ngữ bình dân* ta nũa.

*/ Tiếng “déch” mang ý nghĩa *phủ định*:

- Déch có, déch được, déch phải.

*/ Tiếng “déch” mang ý nghĩa *phản kháng*. Trong trường hợp này đôi khi tiếng “déch” mang đầy ý nghĩa cực đoan của uy quyền, nó có phong độ của “văn hoá” cao, nên những đại danh từ dùng với nó thường có danh xưng là “ông” hay “bà”.

-Ông đéch làm, bà đéch học.

*/ Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *thách thức* như:

-Làm đéch gì được ông.

*/ Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *chê bai*:

-Làm ăn chẳng ra cái đéch gì cả.

*/ Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *nghi vấn*:

-Thế là cái đéch gì?

*/ Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *xuề xoà*, sao củng được

-Thôi! cái đéch gì cũng được, đem ra đây nhậu.

*/ Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *số nhiều lẩn bao gồm*:

-Ôi! cô đéch nào còn trẻ mà chẳng đẹp.

*/Tiếng "đéch" mang ý nghĩa *của thán tán từ*:

-Ngon đéch chịu được!.

"Đéch" thì giàu có lắm, cứ ngồi nghĩ thêm một tí nữa là ta sẽ có thêm một loạt trường hợp để dùng với chữ "đéch" này.

Chữ "đéch" có đưa em song sinh, đó là chữ "cóc". Ta cứ nhập nhằng thay chữ "đéch" này bằng chữ "cóc" thì ta cũng khó nhận ra được sự khác biệt của chúng. Nhưng cái âm thanh "cóc" nó thanh tao hơn "đéch" nên dành nhận phận làm em. Có những chữ đứng bậc cha chú của "đéch" nhưng tôi xin miễn kể ra đây.

Đây là chữ "Đéch" Việt Nam, thế nêu là chữ "Deck" tiếng Mỹ thì sao nhỉ? Cái này mới thật là khó. "Deck" thì có cái "đéch" gì đâu mà viết, mà kẻ lè. Cứ xếp những thanh gỗ dài và hép lại với nhau thì thành "deck" rồi, nó nghèo nàn ý nghĩa như cái nghèo của kinh tế Mỹ hôm nay, nợ như chuá chồm. "Bí" thế này thì chỉ còn cách kêu cứu với cô hàng xóm.

- Đẹt ơi, có nhà không, sang với anh một tí, một tí thôi.

Cô Đẹt đáp vọng sang:

- Em sang ngay, làm đéch gì mà gọi nhằng lên thế? Sao anh không gọi con

Mộng mập đầu ngõ.

Nói vậy nhưng Đẹt vẫn lén nhảy hàng rào chạy sang. Dưới trời nắng chang chang, Đẹt thấy

tôi cong lưng đầy cái mày mài, đứng cười cười rồi bẽn lẽn nhõng nhẽo đu đưa chiếc thân gầy ôm tong teo hỏi:

- Anh làm cái đéch gì vậy?

Đang lúc nóng gần chết nên dễ sinh ra cău kinh, tôi định hỏi lại:

-Đéch có mắt à, còn phải hỏi?

May mà tôi kèm lại được ngay.

Cái cô Đẹt hàng xóm nhà tôi tên thật là Liễu, một thứ liễu yếu đào tơ, một thứ liễu "diet" (nhịn ăn cho gầy vì tướng gầy là đẹp) nên chỉ còn có da bọc láy xương. Ông hàng xóm đặt tên cho cô là Đẹt, ông biếu giải thích "đẹt" là tiếng Việt cổ ngày xưa, "đẹt" nghĩa là "đẹp", người ta nói treo ra thành "đẹt" như thế cho sang, cho quý phái. Liễu nghe thế nên cứ bắt tôi phải gọi nàng là Đẹt. Nàng chẳng hiểu nổi cái ngôn ngữ phong phú của dân ta nên tôi thôi, tôi đành phải gọi nàng là Đẹt vậy.

Đẹt chợt lên tiếng:

-Anh gọi Đẹt sang làm giúp hả?

Tôi đáp:

-Không, gọi em sang để nói chuyện "phiạ" (nói dóc) về cái "deck" thôi, anh đang "bí".

-Thôi cho em làm đi, nàng năn nỉ, em thích làm cơ. Nàng lắc lư chiếc thân gầy gò nhõng nhẽo nói.

-Thế em có kinh nghiệm gì về "mài" không?

- Có, có, em biết mài từ khi em còn ở trong bụng mẹ cơ.

- Cái gì! Đẹt nói cái gì!?

-Mẹ em nói từ trước khi em ở trong bụng mẹ, mẹ đã phải mài nhiều lắm, mài ngày không đủ, mẹ phải tranh thủ mài đêm.

Tôi trợn tròn mắt hỏi:

-Mẹ em mài cái gì mà ghê thế?

Nàng trả lời ngay:

-Mẹ em nói "mài đũng quần" ở trường học, ngày đi học trường công, tối học trường tư. Anh cho em mài đi!

Tôi bật cười với ý nghĩ vô tư của nàng. Tôi đưa cái mày mài cho nàng, hỏi thêm:

- Mẹ em hôm nay đi đâu mà để em trốn sang anh vậy?

-Mẹ em đi "đĩ ngựa".

-Cái gì? Tôi giật giọng hỏi.

Nàng lập lại:

-Bạn mẹ em chết, người ta chôn bà ấy ở "đĩ ngựa". Mẹ em đi đưa.

-Trời ơi! "nghĩa địa" chứ không phải là "đĩ ngựa".

-Ai mà biết, mỗi khi em lén đi chơi khuya về, mẹ em trông thấy lại xia xói mắng: "Tao chôn mày, đĩ ngựa".

-À ra thế. Tôi lầm bầm một mình.

Đẹt chuẩn bị làm, nàng quỳ hai chân, chống hai tay, chống móng lên trời đánh vật với cái máy mài. Thân thể nàng, từ xương sườn, xương hông đến xương chậu cứ như long lay xiêu vẹo trong bộ quần áo trắng mỏng thùng thình rộng cỏ của nàng mỗi khi nàng xoa tay mài. Nàng mài đến đâu, bụi gỗ bay đến đấy, xoàn xoạt ngấu nghiến những mảng gỗ mà nàng vừa xoa tay qua. Tôi chợt nghĩ đến câu của các cụ bà ngày xưa:

Mẹ ơi con chỉ lấy anh thợ bào

Khom lưng anh đầy cái nào cũng . . . (đáng) "yêu".

Nhin cô hàng xóm nhà tôi, tôi nghĩ, chắc trong trường hợp này các cụ ông nhà ta xưa hẳn phải có câu:

Mẹ ơi, con chẳng (dám) lấy cô thợ mài,

Đưa tay xoa nhẹ (dẫu có) anh tài cũng . . . "tiêu".

Ô kià kià . . . Ô kià kià!!! (bài hát). Vô tình tôi nhìn thấy qua "khung cửa mùa thu" rộng thùng thình theo kiểu "cỗ áo bà Nhu", cô có cái rốn lồi. Mọi thứ thì bé chỉ có cái rốn lồi là to. Với cái nhìn thanh khiết của một nhà thám tử: tôi biết được "nguồn cội" của nàng, nàng sinh ra tại một nơi, nơi ấy người ta cắt rốn trẻ sơ sinh bằng miếng nứa miếng tre.

Nghe tiếng máy mài chạy ồn ào, chắc hai ngài tinh giác lò dò ra góp chuyện.

Tôi giới thiệu hai ngài với nàng. Nàng chào ngài thứ nhất một cách kính cẩn:

-Cháu chào Bác ạ.

Nàng quay sang chào ngài thứ nhì không kém phần lễ phép:

-Cháu chào Chủ ạ.

Nàng ghé tai tôi nói nhỏ:

-Sao anh có bạn già thế, tóc bạc hết rồi.

Nói xong nàng nheo mắt mím cười hóm hỉnh, bẽn lèn bỏ ra về. Vẫn động tác nhanh nhẹn quen thuộc, nàng vén quần, nhảy vù qua hàng rào nhà tôi rồi biến dạng. Hai ngài ngạc nhiên theo.

Tôi đã nói với các ngài là, có 5 đô la một lọ thuốc nhuộm tóc, tiếc gì mà chẳng mua về mà nhuộm tóc đi như tôi. Ré thôi, chỉ tốn 5 đô la thôi ta có được tuổi thanh xuân. Nói đến đây tôi lại nhớ tới một người bạn, hung hăng khoe nhặng cả lên về cái "sung sức" của mình. Sự oai hùng ấy quả thật chỉ đáng giá 10 đô, 10 đô một viên. Có bảo hiểm nhà nước (medicare) thi free (cho không).

Thôi, không dông dài nữa, tôi phải đi làm việc đây, nhà tôi sắp dậy rồi. Nghĩ đến nhà tôi, tôi lại nhớ đến những người đàn bà ở Afghanistan. Kể từ ngày người Tây phương mang dân chủ tới đây, người đàn bà Afghanistan được giải phóng như nào là không phải che mặt; nào là đàn bà luôn đi trước (lady first), đàn ông luôn đi sau, nhưng tôi nghe đâu ở Afghanistan lúc này có lấm bã mìn.

Tôi liếc vội vào trong nhà, sáng nay nhà tôi dậy sớm hơn thường lệ, nàng tất tả lo bếp núc, đánh vật với nồi xôi luá (xôi bắp) thật to. Cứ thấy nàng hì hục, i ạch khuân nồi xôi tôi mới thấy rõ ra một điều làm tôi ái ngại và thương. Sức khoẻ nàng năm nay kém hơn năm ngoái vì cái tuổi thời gian cứ mỗi ngày một chồng chất lên cao. Thời giờ của nàng trước đây dành cho chồng, cho con, rồi nay lại dành thêm cho cháu. Hình như nàng không còn có thời giờ nào dành cho mình nữa thì phải. Thông thường tôi không nhận ra điều đó, chỉ trừ khi lòng tôi chợt thấy "từ bi bất ngờ" (TCS) như lúc này.

Tôi cứ cắm cúi cọ cho sạch cái "deck". Và tôi biết ở cuối vườn, cô hàng xóm nhà tôi đương phụng phụ, đậm chân, ngúng nguẩy bỏ ra về. Tôi lờ. Cười.

Thân

NGUYỄN GIƯỜNG

Cắt Tóc Ăn Tết

Cắt cho ta, hãy cắt cho ta

Cắt cho ta sợi dài

Cắt cho ta sợi ngắn

Cắt cái sợi ăn gian

Cắt cái sợi nói dối

Sợi ăn cắp trên đầu

Sợi vu oan dưới gáy

Sợi bè phái đâm ngang

Sợi ghen tuông đứng dọc

Sợi xích chiến xa, sợi dây thòng lọng

Sợi hưu chiến mỏng manh, sợi hận thù buộc chặt

Sợi nấp trong hầm

Sợi ngồi trong hố

Sợi đau xót như dây dù chẳng mở

Sợi treo cổ tình yêu, sợi trói tay hy vọng

Cắt cho ta.

Cắt cho ta, hãy cắt cho ta

Sợi Hà Nội khóc trong mưa

Sợi Sài Gòn buồn trong nắng

Sợi dạy học chán phè

Sợi làm thơ thiểu não

Sợi đặc như dùi cui

Sợi rỗng như khẩu hiệu

Sợi nhọn như lưỡi lê

Sợi cứng như dây thép gai

Sợi dày như hỏa lực

Cắt cho ta.

Sợi mệt mỏi sau những tháng ngày hoan hô đả đảo

Sợi cháy đen như rừng núi Chu-prong

Sợi thở dài trong đêm cúp điện tối om

Sợi sát vào nhau đánh sáp lá cà

Sợi cắt non sông thành Bắc Nam, thành khu chiến

Sợi lên thẳng trực thăng

Sợi xuống ngầm địa hạ

Sợi đặt chông

Sợi gài mìn

Sợi b López cò liên thanh

Sợi kéo xe đại bác

Sợi xót xa trên mặt nhăn tuỗi trẻ

Sợi trên trán thơ ngây nằm im phục kích

Cắt cho ta.

Cắt cho ta, hãy cắt cho ta

Sợi bạc, sợi vàng, sợi tiền, sợi gạo

Sợi nhục, sợi lo, sợi đau, sợi chán

Sợi phản trắc đui mù, sợi đam mê cuồng vọng

Sợi chảy xuống má cha

Sợi vắt ngang trán mẹ

Sợi cắt đứt tim chồng

Sợi chặt đôi ruột vợ

Sợi nhỏ nhăng như cuộc đời

Sợi ngu si như lịch sử

Sợi đợi những ngón tay đi qua

Sợi đợi những ngón tay chặng đến

Cắt cho ta.

Hãy cắt cho ta

Hãy cắt cho ta

Hãy cắt cho anh

Hãy cắt cho em

Hãy cắt cho vợ

Hãy cắt cho chồng

Hãy cắt cho con

Cho buổi tối quạnh hiu, cho mối tình sắp cũ

Cho đồng bào, cho người thân, người sơ

Cho ruột thịt

Cho cả những thằng sa đích phê bình văn nghệ rẻ tiền

Cho cả những thằng xéo thịt non sông

Cho cả những thằng băm vằm tồ quốc

Cho chính bản thân ta bơi trong tội lỗi

Hãy cắt tóc

Hãy cắt tóc và nhìn

Mặt quê hương đổi mới

THỰC TRẠNG SINH VIÊN RA TRƯỜNG

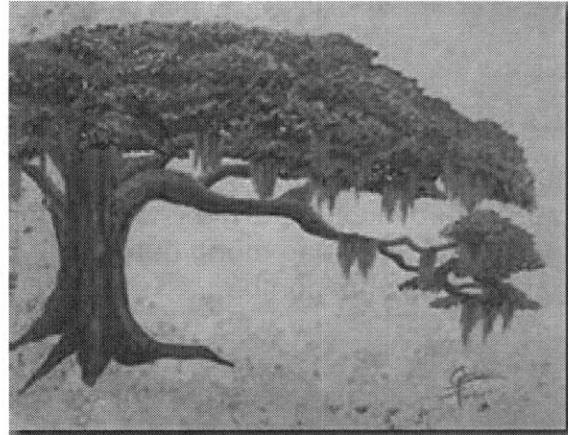
*Đầu đường Xây dựng bom xe
Cuối đường Kinh tế bán chè đậu đen
Ngoại thương mời khách ăn kem
Các anh Nhạc viện thổi kèn đám ma
Ngân hàng ngồi dập đô la
In giấy vàng mã, sống qua từng ngày
Sự phạm trước tính làm thay
Giờ thay kế toán, hàng ngày tính lô.
Điện lực chẳng đám bô bô,
Giờ đang làm lũi phụ hồ trên cao.
Lập trình chả hiểu thế nào,
Mở hàng trà đá, thuốc lào... cho vui
Nông nghiệp hỏi đến ngậm ngùi
“Số em chắc chỉ tiến lùi theo trâu”
Nhìn quanh, Thương mại đi đâu?
Hóa ra là đã nhảy tàu đi buôn.....
Ngoại ngữ vẻ mặt thoáng buồn
Đang ngồi viết sớ, kiêm luôn bói bài.
Báo chí buôn bán ve chai
Giao thông đi chở thuê ngoài Đồng Xuân.
Bách khoa cũng gặp đôi lần
Buôn đồ điện hỏng, kiểm cân dây đồng
Mỹ thuật thì đang chống mông
Đục khắc bia mộ, cũng mong lên đời
Mỏ địa chất mới hối ôi
Sáng thồ hai sọt, chào mời mua than
Thuỷ sản công việc an nhàn
Sáng cân mớ cá, cuối làng ngồi rao...!
Hàng hải ngồi gác chân cao
Bao giờ trúng số mua tàu ra khơi
Bác sĩ, y tá có thời
Học xong về huyện được mời chích heo...*

HMN

TÂM TRẠNG LÃO NIÊN



Ta như xe cũ chạy không xa
Mòn bánh , máy hư mãi ở nhà
Lúc mới tuyệt vời nhiều kẻ thích
Người thân , bạn quí đến thăm ta .



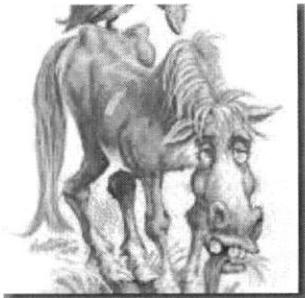
Ta như cây cổ thụ sân nhà
Bóng mát cháu con - chắt bao qua
Cằn cỗi , gãy cành , khan nhựa sống
Trông chờ tin nhạn - các con xa !



Ta như tàu nhỏ , lắm phong ba
Chuyên chở lâu năm khắp nước nhà
Mòn mỏi , đau lòng nhìn quốc biển
Cuối đời - bỏ xác ở nơi xa !



Ta như trâu yếu lúc chiều tà
Ra sức kéo cày giúp thế gia
Trả nghiệp xong rồi - nằm tưởng nhớ...
Sức tàn , lực kiệt chẳng còn xa !



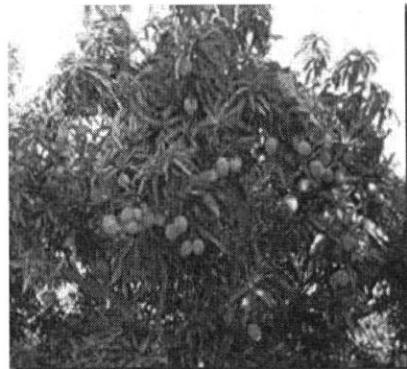
Ta như ngựa chiến mài xong pha
Mỏi mệt , đau chân lúc tuổi già
Luyến tiếc thời xuân bao mộng đẹp !
Qua rồi số phận phải bôn ba.



Ta như đò nhỏ giúp sang sông
Đưa khách bốn phương lúc rạng đông
Thời gian mục mát - nằm tàn tạ !
Tự hỏi mọi người có nhớ không ?



Ta như ngôi biệt thự tan hoang
Hư hại nhiều năm , không chỉnh trang
Thuở mới khánh thành lộng lẫy lắm !
Không gi tồn tại với thời gian .



Ta như trái chín ở trên cây
Gió bão đong đưa sấp rụng đầy
Muốn thấy cháu con vui hưởng quả
Những ngày còn lại thế gian này !



Ta như những cánh chim xa quê
Mong đợi có ngày bay trở về
Khi đất nước thanh bình tự chủ
Nhưng tàn đời vẫn sống trong mê!



Ta như sương khói lúc chiều đông
Tươi tỉnh phút giây cũng động lòng
Hơi thở ra rồi , không trở lại
Cuộc đời huyễn mộng – Có thành Không

Nguồn từ email

SÀI GÒN - HÀ NỘI



Mỗi vùng, miền đều có nét sinh hoạt, tính cách... đặc trưng riêng. Chúng ta cùng xem Hà Nội và Sài Gòn khác nhau những điểm nào?

ĂN MẶC

Ở Hà Nội, bạn dễ dàng thấy các bác xe ôm mặc đồ vest, giày bóng loáng đứng chờ khách bên Bờ Hồ!

Đến Sài Gòn, bạn hoàn toàn có thể mặc quần short, dép lê đàng hoàng đi vào một khách sạn sang trọng!

HÌNH THÚC

Ở Hà Nội, cho dù trong túi bạn không có tiền nhưng ra đường vẫn muốn “xe đẹp, điện thoại nhỏ, áo bô trong quần, đầu tóc bóng láng”!

Đến Sài Gòn bạn sẽ thấy nhiều người đi xe 67 của bảo tàng, điện thoại đời đầu, áo phông cũ, nhưng nếu ai hỏi tiền sẽ trả lời: “Cần bao nhiêu?”.

GIAO THÔNG

Ở Hà Nội, nhiều xe gắn máy lấn phần xe hơi, nhưng luôn phải quan sát phía sau nếu muốn dừng lại khi đèn đỏ!

Đến Sài Gòn, bạn có thể thấy người ta vượt đèn đỏ, nhưng không ai dám đi vào phần đường của xe hơi!

GỌI ĐIỆN THOẠI NGOÀI ĐƯỜNG

Ở Hà Nội, bạn có thể đứng giữa ngã tư lắp nắp người qua lại để nói chuyện điện thoại “cho cả thế giới biết bạn là ai”!

Đến Sài Gòn, bạn hãy dắt xe lên vỉa hè nói chuyện nếu không muốn chiếc điện thoại của bạn “cuốn theo chiều gió”!

CƠN MƯA

Mưa Hà Nội giống như tính tình các cô gái Hà Nội, âm ỉ dai dẳng và làm cho bạn nhớ mãi!

Những cơn mưa Sài Gòn giống tính tình của các cô gái Sài Gòn, đóng đanh nhưng mau quên!

CON GÁI

Con gái Hà Nội da trắng, nói năng nhò nhẹ, gọi người yêu là anh yêu. Khi bạn đã yêu thì khó bỏ!

Con gái Sài Gòn da rám nắng, nói năng ngọt ngào, gọi người yêu là ông xã. Khó tán nếu muốn yêu!

KHÁCH SẠN

Ở Hà Nội, khi dừng xe trước cửa khách sạn, có thể bạn sẽ phải gọi rất cả cỗ mà chưa thấy tiếp tân đâu!

Đến Sài Gòn, xe vừa dừng, xuất hiện ngay người chạy tới mở cửa và giúp bạn đem hành lý vào khách sạn!

THÁI ĐỘ PHỤC VỤ

Ở Hà Nội, chắc hẳn bạn sẽ xúc động đến l้น đùng khi thấy người phục vụ nói lời cảm ơn!

Đến Sài Gòn, dần dần bạn sẽ thấy “bình thường thôi” khi cô tiếp tân cúi gập người chào bạn!

QUÁN CÀ PHÊ

Ở Hà Nội bạn sẽ quen mắt với quán cà phê chen chúc, hai đôi tình nhân chung một bàn!

Đến Sài Gòn bạn sẽ lạ mắt khi thấy những ghế xếp thẳng hàng như trên xe bus!

GỌI CÀ PHÊ

Ở Hà Nội khi bạn gọi “cà phê nâu” sẽ được cà phê sữa.

Đến Sài Gòn nếu gọi câu đó chủ quán sẽ mang cho cà phê đen!

Ở Hà Nội, nếu bạn gọi “pạc-xiu” họ tưởng bạn là người Tàu!

Nhưng đến Sài Gòn họ sẽ mang cho bạn ly cà phê sữa!

SAU KHI GỌI CÀ PHÊ

Ở Hà Nội, bạn được một cốc cà phê có ít sữa và vài cục đá lạnh nhỏ. Nếu muốn có cốc nước lọc bạn phải gọi vài lần.

Đến Sài Gòn, bạn sẽ thấy cốc cà phê có sữa và đá lạnh đầy ú u. Cùng với đó là cốc trà đá to tướng và nước lọc đủ để rửa mặt!

UỐNG CÀ PHÊ

Ở Hà Nội thường có thói quen uống cà phê khi đi chơi vào buổi tối, hoặc trước khi... đi ngủ!

Đến Sài Gòn bạn sẽ thấy thiên hạ uống cà phê có nhiều đá vào buổi sáng, và uống trước khi làm!

UỐNG BIA

Ở Hà Nội chắc chắn gã đàn ông nào cũng quen cảnh “bia hơi, lạc rang, 9 giờ đã lên xe về”!

Đến Sài Gòn bạn cần làm quen cảnh “chai lạnh xếp hàng, đá to, nồi ấm, quá khuya mới dzia”!

KHI CÓ NGƯỜI RỦ ĐI ĂN SÁNG

Ở Hà Nội: Hoặc là bạn đủ tiền cho hai người, hoặc là chẳng cần đồng nào!

Đến Sài Gòn: Nếu bạn nhận lời đi ăn sáng, cùng ăn xong tiền ai nấy trả!

ĂN SÁNG

Có thể bạn quen với bát phở Hà Nội không thể thiếu mì chính và “giò chéo quẩy”, được bung ra trong khi ngón tay người phục vụ nhúng cả vào đó!

Đến Sài Gòn bạn đừng ngạc nhiên khi phở phải có rau, giá và tương, được bung ra với cái tông được đặt trên chiếc đĩa!

CHÙA CHIỀN

Chùa chiền ở Hà Nội khi bước chân vào là thấy lòng nhẹ hẫng, hỉ nộ ái ố đã để lại ở phía ngoài cửa!

Đến Sài Gòn bạn sẽ không quen với không gian ồn ào, không yên tĩnh, khách đến chủ yếu là tham quan!

ĐI HÁT KARAOKE

Đi hát ở Hà Nội chủ yếu hát vui là chính, hát sai tông cũng kệ. Hát xong quên luôn vừa hát bài gì!

Đến Sài Gòn nhớ hát hay là chính vì thế phải gắng hát rất tình cảm. Nhỡ mà sai tông sẽ quê một cục!

ĐI MUA SẮM

Ở Hà Nội, sáng ra bạn vào cửa hàng quần áo chọn hàng mà không mua, bạn sẽ được nghe người bán hàng văng một tràng tiếng Đan Mạch và họ còn đốt vía sau khi bạn đi!

Đến Sài Gòn, không kể sáng trưa chiều tối, nắng mưa gió bão, bạn chọn thoải mái, nếu bạn không mua, người bán hàng nói: “Cám ơn anh. Lần sau lại ghé em nha”!

NGÔN NGỮ

Ở Hà Nội, trước khi đi Sài Gòn, bạn chào họ hàng: “Cháu chào cô, cháu đi!”.

Từ Sài Gòn, bạn về Hà Nội, bạn chào hàng xóm: “Con thưa dì con dzia!”.

(Lượm trên net)

CRUISE CHÂU ÂU TỪ BARCELONA ĐẾN VENICE

Phạm-kinh-Luân CN14

Sau mấy tháng chuẩn bị cho chuyến đi du-lịch ở Châu Âu, từ việc book vé đi cruise, vé máy bay, hotel, và soạn thảo chi-tiết chương trình thăm viếng các nơi mà tàu ghé qua..., cuối cùng, ngày khởi hành cũng tới. Chúng tôi bốn người đáp máy bay British Airways rời Toronto lúc 13:45 ngày 20/9/2012 để đi Barcelona (Spain). Đây là chuyến đi cruise Châu Âu lần thứ nhì của vợ chồng tôi. Cùng đi có cặp vợ chồng ông bà Dũng-Khuê (ông Dũng là KSCN-12, còn bà Khuê là Di của bà xã tôi, cho nên coi như người trong gia-dinh). Sau hai lần đổi máy bay ở New York (JFK), và Madrid, chúng tôi đến Barcelona vào lúc 9:30 sáng ngày 21/9. Lấy hành lý xong bước ra cổng phi-trường là thấy cả một đội taxi sắp hàng chờ khách, có người hướng-dẫn mình lên taxi được chỉ-định, từ đó về downtown Barcelona mất chừng nửa giờ, giá 25 Euro, cộng thêm 12 Euro surcharge hành-lý cho 4 người. Phương-tiện giao-thông từ phi-trường Barcelona về downtown rất dồi dào: quý bạn có thể chọn taxi, bus hay xe lửa, cho nên chẳng cần phải book trước.

Ghi lại hành trình chuyến đi này, tôi chỉ muốn chia sẻ một vài kinh-nghiệm, và không muốn viết nhiều về lịch sử của những nơi sắp viếng thăm, bởi vì những thông-tin đó đầy rẫy trên internet, Wikipedia, nói ra cũng dư thừa. Vì khuôn khổ giới-hạn của tờ đặc san, cần phải nhường chỗ cho nhiều tác-giả khác, tôi đồng ý với anh chủ bút là không thể đăng toàn bộ bài viết mà cần phải cắt bớt, do đó ở đây chỉ có những trích đoạn quan trọng. Các bạn muốn thưởng thức toàn bộ bút ký của chuyến đi này có lẽ phải chờ án bản điện-tử

Hai ngày ở Barcelona

Khách sạn chúng tôi ở trên đường Carrer de Ferran, thuộc khu phố cũ Barri Gotic, đi bộ chừng 100 m là ra tới đại-lộ Las Ramblas, con đường nhộn nhịp và nổi tiếng nhất ở Barcelona. Ở đây gần trạm Metro nên đi chơi, mua sắm rất tiện, và cũng gần

cruise ship terminal. Bạn nào cần đi Metro thì xem bản đồ qua link sau đây:

<http://www.tmb.cat/img/genplano.pdf>

Chúng tôi tới Barcelona sớm hơn hai ngày để nghỉ ngơi và viếng thăm thành-phố trước khi xuống tàu chu-du Châu Âu. Tới Rialto hotel hãy còn quá sớm, nhưng cũng may họ có một phòng trống nên họ cho check-in ngay, còn một phòng nữa thì phải sau 14:00 mới có. Như vậy cũng khá tốt. Chúng tôi bỏ tất cả vali vô phòng, nghỉ ngơi một lát rồi đi dạo phố. Đường Las Ramblas lúc nào cũng đông nghẹt du-khách, hai bên đường là những quán ăn, hotels, tiệm buôn. Ghé qua chợ La Boqueria, nơi đây có nhiều sạp bán trái cây, thịt nguội. Chúng tôi để ý thấy có một loại trái cây giống như mảng cầu dai, xem hình trên internet mới biết tên của nó là *cherimoya* (custard apple) da láng chứ không có múi như mảng cầu dai của VN, trái rất to, mỗi trái nặng cở nửa kg. Chúng tôi mua thử về ăn, quả nhiên ngọt y như mảng cầu dai của VN, vì thế hôm sau ghé qua mua thêm vài kg nữa, giá chỉ có 1.5 Euro/kg. Cũng trên đường Las Ramblas có một siêu thị rất lớn là Carefour market bán đồ rất rẻ, chúng tôi ghé qua mua nước uống, ở đây cũng có bán rượu vang, giá rẻ bất ngờ, từ 2 đến 10 Euro/chai. Tôi mua thử một chai rượu vang đỏ giá 4 Euro, uống còn ngon hơn một chai \$15 ở Canada. Sau này, khi kết thúc chuyến đi qua các nước Châu Âu, tôi mới thấy rượu vang ở Barcelona là rẻ nhất. Một kinh-nghiêm trong chuyến đi này là bạn có quyền mua 1,2 chai rượu vang mang lên tàu để nhâm nhi, lúc qua security, họ không giữ lại như rượu whisky.

Cuối đường Las Ramblas về hướng Bắc là quảng trường *Placa Catalunya*, nơi đây là transportation hub của downtown: xe Aerobus từ Barcelona airport đổ và rước khách tại đây, trạm gốc của Hop on-Hop off city tour bus cũng nằm tại đây. Qua khỏi Placa Catalunya, bạn sẽ gặp con đường Passeig de Gracia,

là con đường shopping cao cấp của Barcelona, tập trung những shop quần áo mắc tiền. Chiều hôm đó, chúng tôi đi ăn bữa ăn đầu tiên ở quảng trường *Placa Reial*, chỉ cách hotel có 5 phút đi bộ, bốn phía của quảng trường là restaurant, ở giữa là một sân khấu ca nhạc, giá cả ở đây cũng phải chăng, món ăn khá ngon, bốn người ăn chỉ tốn có 60 Euro. Ăn xong, chúng tôi đi dạo trên đường Las Ramblas về hướng bến tàu. Ở cuối đường Las Ramblas, ngay cảng Port Vell (old harbour) có tượng đài Christopher Columbus (Kha-Luân-Bô) cao 47 m, để đánh dấu nơi thuyền ông trở về sau chuyến chu du, khám phá ra Châu Mỹ năm 1492. Trên đỉnh của tháp cao là tượng của ông Columbus với cánh tay mặt chỉ về hướng Đông. Chung quanh chân tháp có rất nhiều tượng khác và ở thềm tháp nhất là tượng 8 con sư tử bằng đá. Ngồi ở đây nhìn xe cộ dập dìu qua lại cũng khá thú vị. Thật ra Columbus không phải là người Spanish, ông là người Ý, nhưng khi ông vận động tìm nguồn tài trợ cho chuyến thám hiểm tìm Tân thế giới thì chính quê hương ông lại không ủng hộ. Ông phải bôn ba qua Tây Ban Nha, và cuối cùng được vua Ferdinand của Tây Ban Nha đồng ý giúp đỡ tài chính cho ông đi khám phá Châu Mỹ. Ngày nay, ở Genoa (Ý) là nơi ông chào đời, cũng có dựng tượng của ông. Thói đời là vậy, nhiều người lúc thiếu thời vì lý do nào đó phải sinh sống, lập nghiệp ở nước khác, rồi khi thành công nổi tiếng thì nước mẹ nhảy vô xí phần cho đó là do công lao của nước mình. Mới đây ở VN cũng có một sự kiện tương tự, đó là một đứa bé mồ côi được một gia đình người Đức xin về làm con nuôi, bây giờ trở thành Phó Thủ tướng Đức, đó là ông Philipp Roesler. Lập tức, chính quyền VN “hồ hởi” mời ông viếng thăm và tặng bằng Tiến sĩ danh dự. May cho ông là được cha mẹ nuôi đem về bên Đức mới được đổi đời, chứ còn ở trong viện mồ côi thì chắc giờ này ông chỉ là một thường dân quên ở XHCN, không chừng chạy xe ôm hoặc bán vé số! Cái trò đó cũng biến những “kẻ phản quốc” thành “khúc ruột ngàn dặm”.

Hôm sau, 22/9, mới là ngày viếng thăm chính thức Barcelona. Chúng tôi lấy HOHO (Hop on hop off) bus đi viếng thành phố cả ngày hôm nay.

Chúng tôi xuống basement của Rialto hotel lúc 8 giờ để ăn sáng. Phải trả 10 Euro cho mỗi phần ăn

buffet, với nhiều món ăn, có cả trái cây, bánh ngọt, café, tính ra cũng không mắc, bởi vì ăn xong chúng



Tượng đài Christopher Columbus

tôi có thể đi chơi tối chiều mà vẫn chưa đói bụng. Xong lên quầy tiếp tân mua vé HOHO bus, được bót 1 Euro, tức là chỉ trả 23 Euro/1 vé, thay vì phải trả 24 Euro nếu mua tại bus. Đi bộ ra quảng trường Placa Catalunya để lên xe, bén nằm ngay tại shopping center El Cortes Engles. Xe bus trắng “Barcelona touristic tour bus” có 3 tuyến đường: Red, Blue, Green. Đầu tiên, chúng tôi đi tuyến Red, ngồi ở tầng trên để dễ bề quan sát thành phố và chụp hình. Xe lần lượt đi ngang qua Casa Batlló và Casa Milà (La Pedrera), là hai công trình kiến trúc nổi tiếng của Antoni Gaudí, nhưng chúng tôi không ghé qua. Khi xe lên núi Mount of Montjuic, chúng tôi xuống xe để viếng Viện bảo tàng MNAC (Museu Nacional d'Art de Catalunya). Đứng ở MNAC museum nhìn xuống Barcelona cũng gần giống như đứng trên đồi Montmart, nhà thờ Sacré Coeur phô trương tầm mắt quan sát Paris. Nếu ở Sacré Coeur, du khách phải đi Funicular để lên tới nhà thờ thì ở đây cũng có thang máy (escalator) miễn phí nhưng chỉ có chiều lên chứ

không có chiều xuống. Mặt tiền của MNAC nhìn thẳng xuống quảng trường Placa d'Espana nằm dưới chân đồi, ở đó có một đài phun nước Magic Fountain nghe nói ban đêm họ cho phun nước, dưới ánh đèn sẽ biến ra nhiều màu sắc rất đẹp, rất tiếc chúng tôi đi vào ban ngày nên không thấy được cái đẹp của Magic fountain. MNAC là viện bảo tàng nghệ thuật, trưng bày những tác phẩm hội họa và điêu khắc. Trên núi Montjuic còn có hai địa điểm nổi tiếng khác cho du khách thăm viếng là pháo đài Castell de Montjuic và Olympic stadium, là nơi Thế vận hội Barcelona diễn ra vào năm 1992, nhưng chúng tôi không có thời giờ viếng thăm. Trở ra đón xe HOHO bus đi xuống núi, ngang qua trường Đại học, sports stadium, rồi chạy dọc theo bến tàu, tại đây chúng tôi chuyển qua Green line để viếng khu Poblenou, tức là khu phố mới của Barcelona, khu này có nhiều nhà cao tầng và apartment building cho người bình dân ở nên cũng chẳng có gì đặc sắc. Sau đó lại chuyển qua Red line trở về bến mà chúng tôi đã lên hồi sáng, tuy nhiên chúng tôi vẫn ngồi trên xe tiếp tục đi thêm 1km nữa để đến "nút" chuyển qua Blue line để tới Sagrada Familia. Nghe qua có vẻ rắc rối, nhưng những "nút" để đổi line từ Red qua Blue hoặc Green đều có chỉ rõ trên bản đồ.



MNAC museum , Mount of Montjuic

Tới Barcelona, nếu chưa viếng nhà thờ *Sagrada Familia* thì kể như chưa tới, vì nó là một kiệt tác của Antoni Gaudi, với kiến-trúc lạ lùng, không theo qui ước của một nhà thờ nào mà ta thường thấy, tiêu biểu là mặt trước và mặt sau cũng đặc sắc như nhau, khác với một nhà thờ cổ điển: tất cả công trình mỹ thuật đều nằm phía trước, mặt sau chẳng có gì đặc



biệt. Cái dở của nhà thờ này, theo tôi, là bốn phía bao quanh bởi bốn con đường rất sát, xe cộ chạy đậm đìu, giống như nhà thờ Đức Bà ở Sài Gòn, cho nên mất đi cái vẻ tôn nghiêm của một thánh đường. Phải chi nó nằm ở một khu riêng biệt, có cây cối bao quanh, có quảng trường rộng ở phía tiền điện thì mới là tuyệt. Nhà thờ được liệt vào UNESCO World Heritage site. Bắt đầu xây từ năm 1882, và vẫn còn tiếp-tục cho đến nay cũng chưa xong, mặc dù Gaudi đã mất từ lâu (năm 1926). Tôi chưa từng thấy tháp nhà thờ nào cao như ở đây (170m), nếu đứng chụp ảnh phía trước thì bạn không thể nào lấy hết được chiều cao của nhà thờ, muốn lấy hết thì phải đứng ở một nơi khá xa ngoài nhà thờ. Vì thời gian sắp hàng mua vé vào xem bên trong rất lâu, chúng tôi không đủ kiên nhẫn, chỉ xem bên ngoài rồi trở lại đón HOHO bus. Du khách đến đây quá đông nên phải sắp hàng chờ tới chuyến xe thứ hai mới lên được, mất gần nửa giờ. Viếng thăm Sagrada Familia tiện nhất là đi Metro, vì trạm Metro nằm ngay bên hông nhà thờ.

Trạm kế tiếp là Park Guell, xuống xe lội bộ từ trạm bus khoảng 1km nữa mới vô tới cổng, đường đi lên dốc nên có nhiều người lội bộ không nổi, phải đi taxi. Park Guell cũng là một công-viên xây theo đồ án của Antoni Gaudi, được xây-dựng năm 1900 - 1914. Bước vô cổng là thấy ngay tượng một con tắc-kè bông (lizard) cắn gạch men nằm ngay chính giữa bậc thềm bước lên tầng trên. Không phải dễ chen chân ngồi bên con tắc-kè để chụp hình kỷ niệm: bạn sẽ không có thời giờ ngắm tới ngắm lui để tìm một góc cạnh đẹp, và kẻ lên người xuống như mắc cùi, làm sao mà bảo họ dừng lại nhường cho

mình chụp được, do đó bà xã tôi vừa ngồi xuống chura kịp cười là tôi phải bấm máy liền, xong phải để ra lẹ để nhường chỗ cho người khác đang chờ. Tầng trên cùng là một terrace rất rộng, với bờ thành có hình uốn khúc cầu kỳ, cẩn gạch men, ở đó có quán ăn, toilet. Lối kiến-trúc của ông Gaudí có ý-tưởng, bộ cục khác hơn người thường, chủ yếu là bằng đá, có nhiều hình tượng cẩn gạch men sắc sỡ, cây cối chung quanh đa số là loại cây giống như chà là (palm trees), thấy cũng lạ mắt, nhưng không đặc sắc bằng nhà thờ Sagrada Familia. Xem thêm hình ảnh Park Guell qua link sau đây:

<http://www.barcelonayellow.com/bcn-photos/80-pictures-parc-guell?Itemid=910>

Rời Park Guell, chúng tôi không ghé thăm nơi nào khác, đón xe bus HOHO quay trở về bến, xuống xe đi vô viếng shopping center El Cortes Engles, dạo chơi đến 6 giờ chiều thì trở về hotel, chẳng mua được món gì vì thấy chẳng rẻ hơn ở Canada.

Khoảng 7 giờ tối thì các con đường chung quanh hotel đông nghịt người ta. Thiên-hạ đồ ra 2 bên đường để xem lễ hội *La Mercè Festival*. Lễ hội này diễn ra hằng năm tại Barcelona vào những ngày cuối tháng 9, để vinh danh vị nữ thánh bồn mạng của Barcelona là La Mare de Déu de la Mercè (Our Lady of Mercy). Có hàng chục đoàn diễn-hành với áo quần sắc sỡ đủ màu, kèn trống tung bừng, họ vừa đi vừa nhảy múa cùng với nhiều hình nộm khổng lồ: vua, hoàng hậu, thiên thần, ác quỷ v.v...Những hình nộm này có người đứng bên trong điều-khiển nên có thể di-chuyển và xoay tròn chung quanh để mọi người đều thấy. Lộ trình diễn-hành bắt đầu từ đại lộ Las Ramblas rồi đến Carrer de Ferran (chạy ngang qua hotel chúng tôi ở) và kết thúc ở quảng trường Placa de Sant Jaume, tại đây có nhiều tiết mục trình-diễn khác kéo dài tới khuya, và có bắn pháo bông. Trong ngày lễ chính-thức, Sept.24, các viện bảo tàng ở Barcelona sẽ mở cửa cho du-khách viếng thăm free. Website sau đây có nhiều hình ảnh về lễ hội này:

<http://www.barcelonayellow.com/bcn-photos/370-pictures-merce-festival>



The Giants parade (hình internet)

Ngày đầu trên du thuyền – Sept.23/2012

Sáng sớm, tận dụng thì giờ còn lại ở Barcelona trước khi xuống tàu. Trong khi mọi người còn ngủ, tôi thay đồ đi ra ngoài dạo quanh khu *Barri Gotic*, là khu phố cổ của Barcelona. Sáng sớm, đường xá còn vắng vã, chỉ có một vài quán café mở cửa cho những người đi ăn sáng, tôi len lỏi qua những con hẻm nhỏ để đến nhà thờ lớn nhất ở Barcelona, có tên là *La Seu Cathedral*, nhà thờ có tháp nhọn cao vút, khá đẹp. Sáng sớm, nhà thờ chưa mở cửa nên không thể đi xem bên trong được. Nhà cửa, building ở khu này đẹp và cổ kính như ở Paris, tôi say mê đi theo những con đường chính trên bản đồ để ngắm cảnh. Dạo phố khoảng 3 giờ, tôi quay trở về hotel lúc 10 sáng thì thấy bà xã đã thức dậy, sẵn sàng ra đi. Bốn người chúng tôi kéo vali xuống văn phòng để check out lúc 11 giờ, và nhờ nhân viên gọi taxi chờ ra bến tàu. Tuy nhiên có một việc xảy ra bất ngờ: con đường bên ngoài hotel, thiên-hạ đông nghẹt, kèn trống inh ỏi, lại một cuộc diễn-hành lễ hội giống như đêm hôm qua, cho nên taxi không thể vào đón chúng tôi được. Trong khi chờ đợi, tôi bèn bước ra cửa hotel xem lễ hội và chụp hình. Một lát sau thì bà xã chạy ra báo là có taxi rồi, tôi vừa trở vô quơ cái back pack chạy theo 3 người, nhưng thiên hạ quá đông, cản bước, khi tôi thoát được “vòng vây” thì 3 người trong nhóm và tài xế taxi đã mất hút tự lúc nào, tôi nhủ thầm “Sao mà đi nhanh dữ vậy hè, mới đây mà đã mất dạng!”, tôi cô gắng lòn lách dòng người rượt theo thêm 300 m nữa trên đường Carrer de Ferran mà cũng “biệt vô âm tín”, thú thật lúc đó nếu tôi có lỡ tông người nào ngã xuống đường chắc

cũng không thể dừng lại để xin lỗi. Tôi bối rối, toát mồ hôi, bèn quay trở lại hotel, định bụng nếu không gặp thì đón taxi khác ra bến tàu. Cũng may, đi trở lại mới nửa đường thì thấy bà xã đang đứng chờ ở đầu một con hẻm, bà vừa giận vừa càm ràm. Thì ra tài xế không thể tới hotel được nên phải đậu xe trong hẻm. Khi cô ta dẫn đường, trong lúc tôi bị kẹt giữa đám đông, thì họ đã quẹo vô hẻm chỗ xe đậu nên tôi tìm không ra. Vì người xem lễ hội quá đông, khó mà thoát ra khỏi hẻm nhỏ này, nên cô tài xế Taxi phải nhờ cảnh sát chạy mô-tô mở đường như là xe cuả Tổng thống! Cũng oai! Chạy chừng 15 phút là ra tới bến tàu, nơi chiếc Nieuw Amsterdam đang neo. Làm thủ tục check in đến 1 giờ trưa là chúng tôi có mặt trên tàu, đi lên restaurant ăn trưa, trở về phòng thì thấy hành lý đã chuyển tới phòng. Đến 4 PM, thì tất cả hành khách phải xuống Deck 4 để xem chi-dẫn cấp cứu bắt buộc, có điểm danh từng phòng, sau đó thì dạo chơi thong thả, đến 5:45 thi lại đi ăn tối ở Manhattan dining room. Nhóm chúng tôi book ăn tối xuất đầu tiên (first seating) và ngồi chung bàn trong suốt 11 ngày trên tàu.

Nieuw Amsterdam, tàu mà chúng tôi đi, là chiếc tàu mới nhất của Holland America Lines, hạ thủy năm 2010, trọng tải 86,000 ton, chở được 2,600 hành khách và 900 nhân viên. Hành trình 11 ngày bắt đầu ở cảng Barcelona (Spain) và chấm dứt ở Venice (Italy). Trên đường đi, tàu sẽ cập bến ở Monaco, Livorno(Florence- Pisa), Civitavecchia (Rome), Naples (Pompeii), Nafplio, Katakolon (Olympia), Corfu, Dubrovnik (Croatia), Venice.

Ngày thứ năm: Rome

Hôm nay nhóm chúng tôi tách làm hai: ông bà Dũng book tour của tàu đi Rome. Vợ chồng tôi đi Rome theo diện tự túc. Chúng tôi rời tàu lúc 8AM. Lấy free shuttle bus từ cảng Civitavecchia ra tới cổng, đường khá xa, chạy vòng vo ngang qua các bãi chứa hàng và containers, nếu đi bộ rất có thể bị lạc. Shuttle bus đỗ khách ngay tại pháo đài *Forte Michelangelo*. Xuống xe, đi bộ theo đường *Via G.Girabaldi* khoảng 1km thì tới ga xe lửa nằm bên trái. Mua vé loại **BIRG**, giá 12 Euro/người (khứ hồi), vé này bao luôn trọn ngày đi xe bus và Metro trong City of Rome, tính ra rẻ hơn đi xe lửa vô Florence hôm qua. Lên xe lúc 9 AM, tới Rome lúc

10:30 AM. Xuống xe ở trạm *Roma San Pietro*, đi bộ qua đường hầm (tunnel) để lên mặt đường, tại đó có trạm xe bus #64 đưa vô Vatican, chỉ 5 phút sau là tới. Đây là video về chuyến xe lửa đi từ cảng vô Rome và video về Vatican:

<http://www.youtube.com/watch?v=K5YbgZZSUMI>

<http://www.youtube.com/watch?v=D9ABN9Aluw>

<http://www.youtube.com/watch?v=9VHeqMG7Cqc>

Từ trạm bus bước vô Vatican qua hành lang bên cánh trái. Vatican có 2 hành lang hình vòng cung (colonnades), trải ra từ St. Peter Basilica như 2 cánh tay cuả Chuá vươn ra chào đón mọi người. Giữa 2 hành lang vòng cung đó là một quảng trường hình ellipse rộng mênh mông, đủ sức chứa hàng trăm ngàn người dự lễ. Ngay chính giữa quảng trường là một thạch trụ Ai Cập (obelisk) cao 41m (kể cả chiều cao cuả bệ). Thạch trụ này được chở từ Ai cập qua Rome bằng thuyền vào năm 37 AD. Với phương tiện cơ giới tối tân hiện nay, chuyện đó cũng rất khó khăn, thế mà họ làm được cách nay 2000 năm, thật quá tài tình! Rồi đến khi họ dựng được cái trụ nặng 331 ton này ở vị trí hiện nay vào năm 1586 chỉ với sức người và ngựa thì quả là chuyện thần kỳ. Ở Rome không phải chỉ có một thạch trụ này mà còn có nhiều cái nữa. Nếu đến Cairo, Paris (Place de la Concorde), New York City (Central Park), London hay Washington D.C, bạn cũng sẽ thấy những thạch trụ tương-tự. Xem sơ đồ Toà thánh Vatican qua các links sau đây:

<http://saintpetersbasilica.org/Exterior/SP-Square-Area.htm>

<http://saintpetersbasilica.org/vaticancity-map.htm>

Du khách phải sấp hàng ở hành lang bên cánh phải (nếu đứng từ thạch trụ nhìn vô nhà thờ) để lần lượt qua security check-in, các túi xách đều phải chạy qua máy scan như ở airport. Sau đó thì được tự-do vô viếng *St.Peter's Basilica*. Cánh phải cuả *St.Peter's Basilica* có toilet rất sạch sẽ, khỏi trả tiền.



Vatican

Bên trong St.Peter's Basilica rộng bao la, tranh ảnh, tượng đầy trên tường và 2 bên lối đi, nếu muốn xem cho kỹ thì mất ít nhất nửa ngày, và nếu chụp hết các công trình nghệ thuật ở đây thì cũng có một album đồ sộ, không dưới 100 tấm ảnh, có thể nói đây là một viện bảo tàng hon là một nhà thờ. Bên cánh phải từ cửa đi vô, bạn sẽ thấy một bức tượng rất nổi tiếng của Michelangelo, đó là tượng *Pieta* (Thương tiếc), mô tả cảnh Đức Mẹ Maria ôm xác Chúa Jesus. Michelangelo là một nghệ sĩ đa tài, không những là một nhà điêu khắc mà còn là một họa sĩ. Sistine Chapel có một bức tranh đặc sắc của ông, đó là the *Last Judgement* (Phán xét cuối cùng). Một của các Đức giáo Hoàng tiền nhiệm nằm ở tầng hầm của nhà thờ (Grottoes). Thì giờ có hạn nên chúng tôi không thể viếng Vatican Museum và Sistine Chapel. Sistine Chapel là nơi mà các vị Hồng y họp để bầu đức Giáo hoàng mới khi người đương nhiệm từ trần hoặc từ chức. Tham khảo bản đồ Metro & bus và City of Rome qua links sau đây:

<http://www.atac.roma.it/files/doc.asp?r=4>

<http://www.atac.roma.it/files/doc.asp?r=383>

Rời Vatican lúc 11:30 AM, vòng qua hành lang cánh phải của nhà thờ, di bộ theo đường Via Porta Angelica, tới cuối đường, lên xe tram #19 ở trạm Risorgimento để tới metro Ottaviano. Từ đó, lấy Metro Line A (red) để tới trạm Spagna. Bước ra khỏi metro Spagna là gặp ngay Spanish Steps. Nơi đây nhìn giống như một khán đài rất cao, có hàng trăm bậc tam cấp, trên chỗ cao nhất là một nhà thờ. Du khách ngồi đông nghẹt trên các bậc

tam cấp nhìn xuống phố. Phiá trước Spanish Steps có hồ phun nước



Spanish Steps

Con đường dâm thẳng vào Spanish Steps có tên là *Via Condotti*, đây là phố “hàng hiệu” của Rome, vì tập trung các tiệm buôn hàng sang như LV, Prada, Gucci, Hermès.... Chúng tôi đi bộ trên con đường này rồi queo trái qua đại lộ *Via del Corso* để đi tới *Piazza Venezia*. Nhìn trên bản đồ thấy khoảng giữa đoạn đường này có một con hẻm nhỏ dẫn tới Trevi Fountain, chúng tôi bèn ghé qua chỗ này. *Trevi Fountain* đầy nghẹt du-khách, không có chỗ chen chân, kiêm được một chỗ chụp hình cũng khó, cảnh đẹp nhưng khó chụp hết tiền diện bởi vì trước mặt của fountain là các quán ăn, building nằm quá gần, không thể lùi ra xa để chụp. Trở ra đường *Via del Corso*, chúng tôi tiếp tục đi bộ thêm 500m nữa là tới *Piazza Venezia*. Nơi đây có một building màu trắng có dáng như một wedding cake, đó là *Victor Emmanuel II Monument*, rất cao, tưởng như nằm trên một ngọn đồi. Trước mặt của lâu đài là nơi hội tụ của nhiều con đường, giống như công trường Khải hoàn môn (Arc de Triomphe) ở Paris. Đây là một trong những đài kỷ-niệm đẹp nhất ở Rome. Nơi đây có mộ Chiến sĩ vô danh (Unknown Soldier). Phiá trước lâu đài có tượng một kỵ mã rất lớn.

Bên hông trái của đài kỷ niệm là đường *Fori Imperiali* dẫn tới Colosseum. Đi dọc theo đường F.Imperiali, bạn sẽ thấy một phần của khu *Roman Forum*, với những lâu đài, thành quách đổ nát, dấu vết còn lại của thời La mã huy-hoàng.

Colosseum chỉ cách *Emmanuel II Monument*



Victor Emmanuel II Monument

chừng 1 km. Tới nơi thấy thì giờ còn lại quá ít nên chúng tôi không mua vé vào xem bên trong, chỉ đi viếng chung quanh. Không khỏi thán phục người La mã xây được một đấu trường vĩ đại cách đây gần 2000 năm, với sức chứa 55,000 khán giả, và kiểu kiến trúc đó vẫn còn được áp dụng cho những stadium hiện đại ngày nay.



Colosseum

Người ta nói không sai: thành-phố Rome là một viện bảo tàng khổng lồ, cứ đi vài trăm thước là thấy di-tích. Rome có quá nhiều nơi đáng để viếng thăm, nhưng với thời gian không quá 6 giờ dành cho chuyến đi này, chúng tôi dành kết thúc ở Colosseum

lúc 2 PM để chuẩn-bị trở về cảng Civitavecchia. Chúng tôi vô trạm Colosseo để lấy metro Line B đi đến ga xe lửa chính ở Rome là *Termini*. Chúng tôi ngồi chờ chuyến xe lửa 2:40 PM trở về cảng, mắt trông chừng bảng tín-hiệu (giống như ở airport) xem phải lên xe ở gate số mấy. 15 phút trước giờ khởi-hành mới thấy hiện ra trên bảng departure là xe lửa đậu ở platform #29, nằm ở cuối dãy. Chúng tôi vội vã lòn lách qua đám đông chạy một mạch ra platform #29, vừa bước lên xe tim được chỗ ngồi, chừng 2 phút sau là xe khởi hành. Hú hồn! Nếu là phụ nữ tay xách, nách mang, dẫn theo con nhỏ thì không thể nào kịp. Tôi không hiểu tại sao họ báo giờ quá trễ như vậy. Xe có hàng chục toa, thấy ghế trống thì cứ ngồi chứ không có phân hạng, xe chạy tuyến đường ngắn nên không có máy lạnh, nhiều người lên ở trạm sau phải đứng vì hết chỗ ngồi. Thế rồi cũng về tới trạm Civitavecchia lúc 4 PM. Trên đường đi bộ trở về bến tàu, thấy một bãi biển khá đẹp, chúng tôi ghé qua ngắm cảnh một hồi, tại đây họ có xây một tượng khá lớn gọi là “*The Kiss*”, mô tả một chàng thủy thủ ôm hôn một nữ y-tá, y chang pho tượng “*Unconditional Surrender*” dựng ở phía trước Midway Aircraft Museum ở cảng San Diego, USA. Có lẽ Ý sao chép công-trình mỹ-thuật của Mỹ chăng?. Tiếp-tục đi bộ tới pháo đài Forte Michelangelo, lên xe shuttle bus trở về tàu lúc 5 PM. Tàu lại ra khơi lúc 7 PM.

Chuyến viếng thăm Rome “tự biên tự diễn” quả nhiên là rẻ hơn đi tour của tàu rất nhiều, chỉ tốn có 12 Euro/người. Dù thì giờ có eo hẹp nhưng rất thoải mái, muốn dừng lại ở đâu bao lâu tùy theo ý mình chứ không hồi hả như khi đi theo đoàn của tàu. Đi theo tour của tàu thường chỉ viếng được Vatican, có nhiều chỗ khác như Trevi Fountain, Pantheon, Piazza Navona... thì họ không dẫn tới vì xe bus không thể vào các con đường nhỏ để đến những chỗ này được. Trong tương-lai nếu có dịp trở lại Rome, chắc có lẽ cần phải ở lại 2,3 ngày mới đủ thì giờ đi xem kỹ lưỡng những nơi nổi tiếng .

Ngành điện ảnh đã dàn dựng nhiều phim có liên hệ tới lịch sử của Rome như Ben-Hur, Julius Caesar, Spartacus, Cleopatra, Roman Holiday, La Dolce Vita. Gần đây nhất là phim *Gladiator* với tài tử Russel Crowe, mô tả cảnh đấu trường ngày xưa



Tượng “The Kiss” ở cảng Civitavecchia

ở Colosseum. Trên đồi này, nếu có hàng “xịn” thì thế nào cũng có hàng “nhái”. Hiện nay ở Caesars Palace (Las Vegas) đã có một đại hí-viện xây theo mô hình của Colosseum, nơi đó ca sĩ Celine Dion có show trình-diễn thường trực.

Ngày thứ 12: Venice (Italy)

Hôm nay tàu sẽ cập bến cuối cùng của chuyến đi. Tàu cập bến rất trễ nhưng bù lại hành khách được đi viếng Venice buổi chiều rồi trở về tàu ngủ 1 đêm cuối cùng, đến sáng mai mới rời tàu. Đa số các chuyến đi cruise, một khi tàu cập bến cuối cùng thì hành khách phải rời tàu trong vòng vài tiếng. Nếu muốn ở lại tiếp-tục đi du-lịch thì phải book riêng hotel. Cho nên trong trường hợp của chúng tôi, được ở lại viếng thăm Venice mà khỏi tốn tiền ở hotel.

Có lẽ họ biết là chiều nay đa số hành khách sẽ đi viếng Venice, không có mấy người ở lại tàu để ăn tối. Do đó họ đãi một bữa ăn trưa thật thịnh soạn (brunch) ở dining room, với nhiều hải sản mắc tiền như King crab leg, mussel, sushi.....

Từ ngoài biển Adriatic, tàu bắt đầu tiến vô Grand canal lúc 11:30 trưa. Đứng trên deck 10 quan



sát những lâu đài cổ, nhà thờ lướt qua, tàu bè xuôi ngược tấp nập trên kinh thật thú vị. Tôi có cảm tưởng như đi thuyền trên sông Hậu giang ở Cần Thơ, có khác chăng là ở sông Hậu thì thấy cảnh ruộng vườn hai bên bờ, còn ở đây là đô thị với những lâu đài tráng lệ.

Tàu cập cảng Stazione Maritima lúc 12:30 trưa. Bốn người chúng tôi rời tàu lúc 1 PM. Đi bộ từ bến tàu đến “People mover” train station mất khoảng 20 phút. Từ đó lấy tàu điện đi tới Piazzale Roma, giá vé 1 Euro, chỉ mất có 5 phút là tới. Piazzale Roma là land transportation hub của Venice, là nơi duy nhất có thể đón bus, taxi đi ra airport và các nơi khác vì Venice như là hòn đảo nằm ngoài biển, giao-thông chủ yếu là tàu thuyền. Tại đây, chúng tôi mua vé water taxi (vaporetto) để đi chơi. Loại vé ACTV - 24 hr, bao luôn xe bus đi ra airport ngày mai, giá 24 Euro/ người. Xuống bến, lấy vaporetto #1 để đi đến St. Mark Square. Tàu chạy theo Grand canal, ghé qua nhiều trạm hai bên bờ để cho khách lên xuống, cho nên phải mất 45 phút mới tới St. Mark Square. Bước lên bờ là thấy cả một rừng người qua lại dập dìu. Chúng tôi 4 người phải ngó chừng lẫn nhau, sợ bị lạc trong rừng người. Đã đi qua Florence, Rome, nhưng tôi thấy du-khách ở Venice còn đông hơn nhiều. Trong tình huống này mới thấy cái bất lợi của những người đi theo tour: phải lo rượt theo tour guide chứ chẳng có thì giờ đâu mà ngắm cảnh, muốn dừng lại chụp hình thì mắt cũng phải ngó láo liên sợi bị bỏ rơi, thậm chí muốn đi toilet cũng phải rán nhịn. Nếu từ Grand canal đi vào thì phía bên mặt là Doge’s Palace (đinh Tông trấn) với mặt tiền nhìn ra Grand Canal, đi sâu vào trong là St. Mark’s Basilica . Giữa đường

có tháp chuông cao gần 100 m. Trước mặt St. Mark's Basilica là một quảng trường hình vuông, rộng bao la. Ba mặt bao bọc chung quanh quảng trường là khu thương xá với hàng trăm tiệm buôn và tiệm kim-hoàn, có thể nói còn nhiều hơn một shopping center lớn. Đặc điểm chung ở các thành-phố lớn ở Ý là thế nào bạn cũng gặp những quảng trường lớn (piazza) và nhà thờ Công giáo: nếu ở Rome có St.Peter's Square, thì ở Florence và Milan có del Duomo, ở Livorno có Piazza della Repubblica, và ở Venice là St. Mark. Piazza del Duomo là cái tên rất thông-dụng đặt cho các quảng trường ở Ý vì nó có nghĩa là "Cathedral Square". Venice có hai món "đặc sản" là đồ thủy tinh làm ở đảo Murano và Venetian masks với nhiều kiểu cợ, màu sắc rất đẹp. Nhưng nhìn kỹ thì đa số không phải là hàng "chính gốc" mà là hàng nhái made in China. Nhiều người nói ban đêm ở St. Mark rất đẹp và huyền ảo, có ca nhạc sống giúp vui, nhưng chúng tôi không thể chờ tối tối vì còn nhiều nơi để viếng thăm trong thời-gian ngắn.



Tiểu Venice ở Venetian Casino (hình internet)

Venice đã được dùng làm bối cảnh để quay cuốn phim trinh-thám James Bond “Casino Royale” do Daniel Craig và Eva Green đóng vai chính. Dĩ nhiên là không thể thiếu cảnh ở St. Mark's Square với nhiều ngõ ngách và họ còn cho cả một lâu đài bị nổ tung chìm xuống nước. Nếu có dịp viếng thăm Las Vegas và Macau bạn sẽ gặp “tiểu” Venice với Grand canal thu nhỏ và gondola tại Venetian Casino.

Đi dạo khu St. Mark tới 3 PM thì thấy có bản chỉ dẫn đi tới cầu Rialto (mũi tên màu vàng trên tường). Nếu bạn muốn đi vaporetto tới đó cũng được, nhưng chúng tôi muốn lội bộ để ngắm cảnh, và lại khoảng

cách đường bộ giữa hai nơi chỉ chừng 800 m (theo bản đồ Google). Chúng tôi đi bộ theo các ngõ ngách, băng qua nhiều cầu bắc qua vô số kênh nhỏ, thấy có nhiều chiếc thuyền gondola dài ngoằn mà họ vẫn có thể lòn lách đi vô những kênh hẹp thật tài tình. Cầu Rialto cũng giống cầu Vecchio ở Florence là có nhiều tiệm kim-hoàn ngay trên cầu, tuy nhiên cầu Rialto đẹp hơn nhiều vì nhịp cầu hình vòng cung rất cao trong khi nhịp cầu Vecchio phẳng, nằm ngang. Nếu muốn có những tấm ảnh đẹp của cầu Rialto, bạn phải chụp lúc đứng trên tàu hoặc bên bờ sông sát hai đầu cầu. Hai bên đầu cầu là khu buôn bán, quán ăn, hotel. Nếu có thì giờ, bạn ghé một restaurant nằm sát bờ sông, vừa ăn uống, vừa nhìn tàu bè qua lại, cảnh sông nước đẹp vô cùng.



Cầu Rialto

Đến 5 PM, chúng tôi lên vaporetto ngay tại đầu cầu để trở về Piazzale Roma. Tại P.Roma, thấy có một cây cầu kiểu mới bắt ngang qua Grand canal, có tên là Ponte della Costituzione, chúng tôi đi bộ qua phía bên kia choi. Đi chừng 500m thì gặp ga xe lửa Santa Lucia, nơi đây bạn có thể lấy xe lửa đến những thành phố lớn ở Châu Âu như Rome, Milan, Paris... Đi sâu hơn thì gặp rất nhiều hotel, thấy có vẻ mới hơn những hotel bên vùng St. Mark. Đến 7 PM thì quay trở lại P.Roma, lấy tàu điện “People mover” trở về bến tàu. Chúng tôi không có đủ thì giờ đi viếng thăm đảo Murano (nơi sản xuất đồ thủy tinh nổi tiếng thế-giới) và Burano (làng đánh cá với những ngôi nhà đầy màu sắc). Về tàu, chúng tôi lên Lido restaurant ăn tối rồi trở về phòng lo thu dọn quần áo bỏ vào va-li để sẵn sàng rời tàu vào sáng mai. Ngủ một đêm cuối cùng trên tàu!

Một chuyện ít có ai để ý là cần phải tránh đi du-lịch đến Venice vào 2 tháng cuối năm không phải vì giá cả mắc mỏ mà là vì thiên tai. Sau chuyến đi của chúng tôi ít lâu thì đầu tháng 11/2012, thành phố Venice bị ngập lụt, mực nước dâng cao khỏi mức bình thường 1.4 m khiến 70% diện tích thành-phố chìm trong biển nước. Hiện tượng này xảy ra mỗi năm giống như bão ở Florida, cho nên đi du-lịch Venice vào lúc ngập lụt thì chẳng thú vị gì, tốn tiền mà chẳng đi viếng thăm gì được.



Nước lụt ở St. Mark's Square, Venice, tháng 11/2012 (hình internet)

Rời tàu, chấm dứt chuyến đi – Oct.5/2012

Chúng tôi dậy sớm, lên Lido ăn sáng lúc 7 giờ, rồi trở về phòng kéo vali xuống gangway ở Deck 2 chờ check out. Đêm qua chúng tôi quyết định không bỏ hành lý ra ngoài cửa phòng để gói như các chuyến đi trước, “người đâu của đó” thấy chắc ăn và nhanh hơn. Rời tàu lúc 8AM, chấm dứt chuyến đi Châu Âu 11 ngày trên tàu Nieuw Amsterdam (thật ra là 13 ngày vì có thêm hai ngày viếng Barcelona trước khi xuống tàu).

Ra khỏi tàu chừng 100m thì thấy có free shuttle bus đưa hành khách tới “People mover” train station, do đó khỏi phải đi bộ như hôm qua. Lên tàu điện tới P.Roma. Bến xe bus ở P.Roma khá lớn mà lại không có bản chỉ dẫn nên chúng tôi đi lẩn quẩn một hồi mới tìm ra trạm xe bus #5 đi ra Marco Polo airport (VCE), xài lại cái vé bao đi vaporetto hôm qua. Xe chạy qua cầu Liberty, xuyên qua vùng đồng quê hẻo lánh của mainland, khoảng 45 phút sau là tới airport.

Trong khi chờ đợi check-in, tôi đến Custom Office để trình hoá đơn mua cái giỏ LV ở Nice (France) để xin lấy lại tiền thuế VAT tax. Họ đòi xuất trình thêm vé máy bay và passport, xong đóng dấu chấp thuận trên hoá đơn. Tuy nhiên phải đợi đến khi qua security check-in, đến gate #16, có một office nữa, trình hoá đơn có đóng dấu mới lấy lại được tiền thuế khoảng 12%. Coi như mua hàng miễn thuế ! Mua hàng ở Pháp mà lấy thuế lại ở Ý, đó là vì các nước này là thành-viên Liên-hiệp Châu Âu (European Union).

Máy bay cất cánh đi London (HTR) lúc 1:45 PM. Tới London, chúng tôi phải đổi qua hãng British Airways đi Toronto. Lúc check-in, khi boarding pass của ông bà Đồng đút vô máy soát vé thì có tiếng kêu bíp..bíp. Hai người lo lắng không biết có phải bị giữ lại vì lý do an-ninh, hay là có tên nằm trong số “bia đen” của FBI. Không dè đó là tín-hiệu báo tin vui: vé của hai ông bà trùng “lotto”, được tự động upgrade lên First class, có chỗ ngồi rộng rãi, được phục vụ thức ăn ngon mà khỏi phải trả thêm tiền. Mua vé Economy mà được ngồi ở First class, thiệt hên!

Cảm tưởng về chuyến đi

Lúc còn đi học, tôi đã từng nghe nói nhiều về Rome, Vatican, Venice, Florence...qua hình ảnh, sách vở. Say mê, nhưng nghĩ rằng đó chỉ là niềm mơ ước xa xôi, diệu vợi, biết bao giờ mới có thể tới đó. Bây giờ giấc mơ đó đã trở thành hiện-thực, chúng tôi đã đến tất cả những nơi đó trong cùng một chuyến đi, thật không có gì vui bằng.

Theo nhận xét cá nhân tôi thì vé tàu cho chuyến du-lịch Châu Âu và Caribbean gần như tương đương (với cùng số ngày trên tàu), hơn kém nhau là ở vé máy bay. Vé máy bay từ Bắc Mỹ đi Châu Âu khá mắc, cho nên để cắt giảm chi phí, chúng tôi đã cố gắng nghiên-cứu đường đi nước bước từ lúc còn ở nhà, mang theo đầy đủ bản đồ các nơi mà chúng tôi sắp viếng thăm, đồng thời hoạch-định chương-trình viếng thăm tự-túc thật chi-tiết. Nếu quý bạn có iPad tablet thì tiện lợi vô cùng: chỉ cần load tất cả bản đồ (dạng pdf) và tài-liệu vào iPad là có một tour guide ảo trong tay. Chúng tôi học hỏi kinh-nghiệm từ những người đi trước qua các travel forums, qua các bài phóng sự du-lịch, qua Google v.v... Nhờ vậy mà chúng tôi có một nguồn thông-tin khá vững chắc

và tin cậy trước khi lên đường. Do đó, các chuyến đi tự túc bằng xe lửa đến Rome, Florence, Pompeii rất suông s elő, đúng như dự-tính. Giờ đây hình-ảnh của các nơi đó đã nằm trong ký-ức, nếu có trở lại các nơi đó có lẽ tôi không cần nhìn bản đồ mà vẫn có thể tìm ra chỗ mình muốn đi. Cái khác biệt giữa đi tự túc và đi tour của tàu là: đi tự-túc là giải-pháp của “nhà nghèo”, phải tốn nhiều thì giờ đọc tài-liệu, nghiên-cứu, phải có đam mê mới làm được, nhưng có cái hay là đi rồi về nhà mình vẫn còn nhớ chi-tiết những nơi mà mình viếng thăm, vì thế mà tôi mới viết được bài này. Nếu quý vị nào tiền bạc dư dả, sợ lạc, sợ trễ tàu thì cứ book tour tàu cho xong! tốn tiền nhiều hơn, lo chạy theo tour guide, thì giờ viếng thăm mỗi chỗ cũng giới-hạn chứ không thể dùng lại quá lâu, không thể tự do đi shopping, nhưng được cái là có người lo từ A tới Z.

Châu Âu là kho tàng văn-minh của nhân loại nên có nhiều cái để xem hơn là đi Caribbean, cho nên dù có tốn tiền nhiều hơn tôi vẫn thấy xứng đáng và thú vị hơn nhiều. Những nơi như Rome, Florence, Venice dù mình đã đi qua rồi nhưng tương-lai nếu có trở lại cũng vẫn còn nhiều hấp-dẫn, chứ ở Caribbean nơi nào đã qua rồi thì không còn muốn trở lại nữa.

Tôi muốn giới-thiệu với các bạn một website du-lịch được biên soạn rất công-phu với chi-tiết rành mạch, được lưu trữ dưới dạng pdf nên các bạn có thể download vào tablet để mang theo, rất tiện lợi, các bạn nên đọc trước khi đi du-lịch, đó là:

<http://www.tomsportguides.com/portguides.html>

Ở cuối trang có danh sách các port guides, bạn nhấn vào hàng chữ màu xanh đậm có gạch dưới để mở PDF file mà bạn muốn xem.

Ăn uống, giải-trí trên tàu: chúng tôi rất hài lòng về chuyện ăn uống và phục vụ trên tàu của Holland America Lines, phải nói là chất lượng trội hơn các hãng khác mà tôi đã đi, tuy nhiên về mặt giải-trí và các show trình-diễn thì hơi yếu so với tàu của Royal Caribbean International. Mỗi hãng tàu có cái mạnh, cái yếu. Theo nhận xét của riêng cá nhân tôi thì các bạn nào thích đi tàu lớn với nội thất sang trọng, đẹp, shows hay thì nên đi RCI, còn muốn ăn ngon thì đi HAL. Có người nói là giới trẻ thích đi tàu RCI, còn

người già thì thích đi tàu của HAL, tôi nghĩ là nhận xét này cũng khá đúng. Tôi thì không trung thành với một hãng nào, tôi book chuyến đi dựa trên giá tiền và địa-diểm mình muốn viếng thăm, còn chuyện ăn uống, tàu lớn hay nhỏ, giải-trí chỉ là thứ yếu.

Điều làm tôi thích du-lịch ở Châu Âu là phương-tiện giao-thông công-cộng (metro, bus, tram) ở các thành-phố lớn như Paris, London, Rome, Barcelona, Athens, Istanbul, v.v... đều rất tốt, giá cả hợp lý, cho nên mình có thể tự soạn thảo kế-hoạch thăm viếng dễ-dàng. Trong khi du-lịch vùng Caribbean thì phương-tiện giao-thông rất kém, giống như đi VN, khó mà làm kế-hoạch đi tự túc được, bạn chỉ có thể book tour của tàu hay mướn tour guide riêng, nếu không muốn bị lạc và trễ tàu. Thú thật là nếu đi du-lịch Caribbean, tôi cũng không dám “làm liều” đi chơi tự-túc kiểu như đi Châu Âu.

Trước khi đi, tôi đã nghe nói rất nhiều về tệ nạn móc túi ở các thành-phố Châu Âu, nhất là ở Barcelona. Cũng may là trong suốt 13 ngày du-lịch, đi qua rất nhiều thành-phố lớn, chúng tôi chưa trở thành nạn nhân của các cao thủ với ngón “song chì” lợi hại. “Cẩn tắc vô ưu”, chúng tôi không bỏ giấy tờ, tiền bạc trong bóp, trong túi quần. Bạn có thể mua một cái bóp nhỏ có dây đeo trên cổ, cái bóp nằm phía trước ngực, dây kín trong áo, khá an-toàn.

Kể lể dài dòng chuyện du-lịch đến đây cũng đã “mỏi tay”, xin chấm dứt để khỏi làm phiền “hàng xóm”.

Phạm-kinh-Luân

Bước Thời Gian

Đặng Quân

Dại Hội KSCN 6 họp vào tháng 8 năm 2013 tại Montréal, vào mùa tóc hai màu hay tóc trắng của chúng ta. Tuy thế, trong đầu óc cũng như trong con tim thì vẫn tràn đầy tình cảm và hình ảnh những ngày tháng hè của tuổi thanh xuân. Trong ý hướng hoài niệm và nuôi dưỡng những ngày tháng đó, một thân hữu lâu năm của giới KSCN tại Montréal, nhà thơ Đặng Quân (BS Đặng Đông Mỹ) đề tặng mấy vần thơ để đưa chúng ta đến bước thời gian và hâm nóng tình bạn, tình đồng song, đồng nghiệp của những năm tháng thời tuổi trẻ.

Gọi ngày tháng, gọi đam mê tuổi trẻ,
Gọi bình minh, gọi giọt nắng long lanh.
Thu vàng đến, vội vàng trời khoe áo,
Tiền hè đi, những bước vội mong manh.
Thu lại đến, bóng thu về cèle,
Vật nắng bên hè, một chút bâng khuâng.
Áo lụa vàng bay, người phoi trước ngõ,
Hồng đời thu muộn, hong những phong suông.
Rồi gió bắc, muộn màng suông tóc rối,
Trời đất tuổi già, tuyết thổi trắng phau.
Bên dòng đời, mỗi nhìn con thác lũ,
Thời gian cuồn cuộn, chay đuổi theo nhau.
Vây tay chào, những nắng gió vụt bay,
Vây tay chào, những sợi tóc thu bay.
Những gót hồng, nhảy tung tăng mùa hè,
Nắng xuân thì, thăm thiết giấc mơ say.

Đặng Quân

Danh Sách Tham Dự Viên Đại Hội 5: tại Little Saigon, California.

- | | |
|---------------------------------|-----------------------------------|
| 1/ Nguyễn Hùng Quân CN17 | 36/ Phạm Văn Hiếu CN18 |
| 2/ Nguyễn Thái Vinh CN17 | 37/ Chị Huỳnh Thu Toàn CN4 |
| 3/ Nguyễn Huy Động CN13 | 38/ Nguyễn Trung Trực CN16 |
| 4/ Nguyễn Văn Quang CN1 | 39/ Nguyễn Tân Đức CN16 |
| 5/ Trần Quan Nghiệp CN13 | 40/ Lâm Thành Liêm CN16 |
| 6/ Lê Quang Đức CN15 | 41/ Trần Ngọc Dũng CN12 |
| 7/ Lâm Văn Huệ CN17 | 42/ Ông Văn Hồ CN7 |
| 8/ Nguyễn Đắc Úng CN13 | 43/ Lê Văn Khuê CN13 |
| 9/ Nguyễn Thành Ngưu CN7 | 44/ Hà Văn Thông CN12 |
| 10/ Nguyễn Anh Châu CN16 | 45/ Huỳnh Văn Phước CN11 |
| 11/ Lê H Luật Thảo CN16 | 46/ Trương Khắc Mẫn CN11 |
| 12/ Võ Văn Thiêm Hàng Hải | 47/ Ông Kim Liêng (cháu anh UVHồ) |
| 13/ Phạm Hữu Thế CN11 | 48/ Lương Vinh Quốc Việt CN12 |
| 14/ Đỗ Nguyên Giai CN11 | 49/ Nguyễn thế Hiệp CN 15 |
| 15/ Trần Văn Quít CN11 | 50/ Phạm Văn Bình CN 15 |
| 16/ Nguyễn Công Đàm CN11 | 51/ Nguyễn Kim Dũng CN 15 |
| 17/ Đỗ Huỳnh Hồ CN CN11 | 52/ Tô Mộng Thuỷ CN15 |
| 18/ Nguyễn Giụ Hùng CN9 | 53/ Lê Văn Dinh CN1 |
| 19/ Nguyễn Sáu CN6 | 54/ Đỗ Quốc Hy CN18 |
| 20/ Võ Văn Bé CN9 | 55/ Nguyễn Vị Khê CN18 |
| 21/ Âu Hùng CN9 | 56/ Đinh Trường Hân CN19 |
| 22/ Lê Thành Nam CN16 | 57/ Vũ Đình Thuần CN13 |
| 23/ Nguyễn An Lưu CN16 | 58/ Quách Thị Thu CN1 |
| 24/ Nguyễn Văn Tân CN1 | 59/ Mai Thành Công CN12 |
| 25/ Lê Ngọc Thanh TH | 60/ Nguyễn Tân Hoàng CN19 |
| 26/ Sầm Bửu Sơn CN1 | 61/ Trần Văn Lai CN13 |
| 27/ Tạ Anh Võ CN7 | 62/ Nguyễn Bình Cường CN9 |
| 28/ Trương Tiến Huân CN2 | 63/ Nguyễn Kế Thang CN18 |
| 29/ Nguyễn Văn Hiếu, (bạn LHLT) | 64/ Đặng Minh CN19 |
| 30/ Dalkak Do, (bạn LHLT) | 65/ Nguyễn Kim Điều CN13 |
| 31/ Trần Ngọc Kiệt, (bạn LHLT) | 66/ Vũ Đức Quang CN13 |
| 32/ Nguyễn Hữu Nhơn, (bạn LHLT) | 67/ Nguyễn Chi Lăng CN13 |
| 33/ Hồ Ngọc Châu, (bạn LHLT) | 68/ Trần Văn Nghiệp CN13 |
| 34/ Nguyễn Văn Hai, (bạn LHLT) | 69/ Nguyễn Gia Đức CN17, |
| 35/ Nguyễn Đăng Hoà CN17 | |

DANH SÁCH QUÝ VỊ ỦNG HỘ ĐẶC SAN SỐ 4:

Trong ngày Đại Hội:

Le Van Dinh CN1,	\$10
Nguyen Van Quang CN1,	\$20
Nguyen Van Tan CN1,	\$25
Quach Thi Thu CN1,	\$5
Truong Tien Huan CN2,	\$50
Le Thanh Tan Van CN2,	\$60
Le Minh Quan CN3,	\$30
Nguyen Sau CN6,	\$20
Nguyen Thanh Nguu CN7,	\$20
Ta Anh Vo CN7,	\$50
Nguyen Binh Cuong CN9,	\$20
Nguyen Giu Hung CN9,	\$20
Nguyen Cong Dam CN11,	\$100
Do Nguyen Giai CN11,	\$20
Do Huynh Ho CN11,	\$20
Tran Ngoc Dong CN12,	\$30
Ha Van Thong CN12,	\$20
Nguyen Kim Dieu CN13,	\$50
Nguyen Huy Dong CN13,	\$50
Doan Canh Duc CN13,	\$20
Le Van Khue CN13,	\$50
Nguyen Chi Lang CN13,	\$100
Tran Van Nghiep CN13,	\$100
Vu Duc Quang CN13,	\$100
Vu Dinh Thuan CN13,	\$20
Nguyen Dac Ung CN13,	\$20
Le Quang Duc CN15,	\$50
Pham Van Minh CN15,	\$50
To Mong Thuy CN15,	\$20
Nguyen Anh Chau CN16,	\$20
Le Nhu Dan CN16,	\$50
Le Duc Chinh CN17,	\$40
Lam Van Hue CN17,	\$20
Nguyen Hung Quan CN17,	\$50
Nguyen Ke Thang CN18,	\$20
Dinh Truong Han CN19,	\$20
Dang Minh CN19,	\$40
Le Ngoc Thanh Than Huu,	\$20

Tổng số thu:\$1,430

Sau Đại Hội:

1/ Nguyễn Việt Trung CN18:	\$100,
2/ Cô Anh Thư (bạn của chị Châu - NVTrung): .	\$50
3/ Phó Quốc Uy CN8:	\$50
4/ Phạm Hữu Thế CN11:	\$50
5/ Lê Văn Yến CN13:	\$20
6/ GS Nguyễn Hoàng Sang	\$30
7/ Nguyễn Trung Lương CN17	\$50
8/ Trần Văn Thuận CN6	\$30
9/ Thầy Nguyễn Hàn Tý	\$50
10/ Quỳnh Thư:	\$50

Thu US\$430.00

Anh chị ở Âu Châu ủng hộ Đặc San:

1/ Trần Kiêm Cảnh:	50 €
2/ Phạm Văn Hiếu:	50 €
3/ Nguyễn Hồng Lam:	25 €
4/ Nguyễn Thành Lập:	25 €
5/ Trần Ngọc Thanh:	20 €
6/ Tôn Thất Tiêu:	20 €
7/ Châu Tùng Thiện:	50 €
8/ Nguyễn Năng Cường:	20 €
9/ Lâm Dân Trường:	30 €

Tổng thu:290 €

Nếu có sự sai sót, xin các anh chị vui lòng cho biết để sửa chữa.

Thay mặt Ban Chấp Hành HAH cũng như Ban Biên Tập DS, xin gửi lời cảm ơn đến các anh chị.

Đỗ Huỳnh Hồ CN11
Thú Quỹ HAH